

ODKAZ OCALI

MATTHEW
WARD
HOST

ODKAZ
◉ CELI

MATTHEW
WARD

Přeložila
Daniela Orlando

ODKAZ OČELI

MATTHEW
WARD

Brno 2023

Legacy of Steel

Copyright © Matthew Ward, 2020

First published in the United Kingdom in the English language
in 2020 by Orbit, an imprint of Little,
Brown Book Group

Cover artwork by Larry Rostant

Cover art direction by Charlotte Stroomer – LBBG

Map illustration © Viv Mullett, The Flying Fish Studios

Translation © Daniela Orlando, 2023

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1664-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1665-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1666-7 (MobiPocket)

Mámě a tátovi.
Domov není jen tam, kde žiješ.
Je tam, kde tě mají rádi.

PŘED ŠESTÍMĚSÍCI LUNANDAS, 28. DEN JÍNU

Šest ze sedmi vzešlo z dávné Tmy.
Jeden utonul. Jeden spí. Jeden čeká.
Čtvrtý svým darem kazí krev.
Pátý tě ošidí o vše, co máš.
Poslední touží po ztraceném pokladu.
Bozi si dělají, co se jim zlíbí,
aniž vědí, že jejich úlohy jsou dané.
Jen ubohá historka se však nemění při vyprávění.
Úryvek z Hlubokosti nesvítání

Měsíc planul na hvězdném poli a sídelní město Tregard se natahovalo vstříc jeho objetí. Filigránové vzory vsazené do kamených dlaždic a zdíva jasně žhnuly prstenci kořenů a větví, nahrazujícími denní výhled na hranaté budovy stříbrným hvozdem, jehož údy se klaněly velebné Ašaně.

Bohyni, která už nepromlouvala k Melanně Saranal tak jako kdysi.

Melanna se pustila balkonu a snažila se najít ve svém smutku radost. Dnes večer není pro trápení místo. Za úsvitu získá vše, oč usilovala. Už nebude jen obyčejná princesa Stříbrného království rálebského, ale právoplatná dědička říšského trůnu – první žena, jíž se dostalo takového uznání.

Ale za jakou cenu...

O několik pater níž se pod kostlivými břízami shromažďovaly davy. Tregard se pro tuto příležitost vylidnil. Navzdory časně hodině. Navzdory přetrvávajícímu zimnímu chladu. Pod alabastrovými zdmi Měsíčního chrámu se shromáždily tisíce

a tisíce občanů a teď držely hlídku, dokud úder dvanáctého zvonu neoznámí, že na říšskou korunu vznesl nárok někdo, kdo je jí hoden.

Něžné ruce sepnuly poslední černou kadeř Melanniných vlasů řetízkem posázeným drahokamy.

„Ašanal. Čas se nachýlil.“

„Díky, Sero.“ Melanna se zahleděla přes zářivé město k hroživým věžím Krkavčího chrámu. Černý kámen tonul v nepolevujícím stínu, neústupný jako příslib smrti a neúprosný jako objetí zásvětní mlhy. „Chtěla jsem ještě naposledy vidět město. Už nikdy nebudeme tak docela stejní, ono ani já.“

„Přineseš mu jen blahobyť, Ašanal.“

Ašanal. Oslovení, které ji označovalo nejen za dceru císaře, ale i bohyně. Titul hodný té, kterou Ašana provázela od raného dětství. Ale už neprovází. Od chvíle, kdy Melanna měla v hrsti potomka Tmy a nechala ho uprchnout, už ne. Prahla po Ašanině hlasu. Doprošovala se ho. Ale ticho při modlitbách se vleklo, zatímco listy měnily barvu a palčivý zimní chlad sílil.

Melanna se obrátila k nádheře Tregardu zády. Rozluštit Seřin výraz pod stříbrnou škraboškou skrývající vše kromě očí a snědé pokožky brady bylo vždycky tak těžké. Melanna si ani nemohla být jistá jejím věkem. Seřina čiperná svěžest vypovídala o mládí, snad i tak krátkém jako Melanniných devatenáct zim. Co do vzhledu a postavy byly učiněnými dvojčaty. Ale vyrovnanost, kterou jí Melanna záviděla, patřila k delšímu životu.

Co by Sera řekla, kdyby znala pravdu? Je lunasera, služebnice Bohyně, plnicí Melanniny pokyny spíš na základě víry než přátelství. Stále však zůstávala nevyzpytatelná a Melanna zjistila, ne poprvé, že se nedokáže přimět k doznání.

Ozval se zvučný úder zvonu. Osmé zvonění korunovačního obřadu, vítající hodnostáře v srdci chrámu. Deváté povolá Melannu k otci. Jedenácté vyzve Bohyni, ať mu udělí své požehnání. Už odnepaměti zůstává bez odezvy.

Sera ustoupila stranou a přiléhavé bílé roucho zašustilo. S ladnou přesností poodtáhla balkonový závěs.

„Pojď, Ašanal. I u vladaře se sluší být dochvilný.“

Melanna jí oplatila úsměv, ačkoli sdílela pramálo z jeho vřelosti. Překročila práh a vyměnila svěží stříbro půlnoční oblohy za svit pochodně. Sera ji následovala neslyšnými kroky, zatáhla závěsy a zavřela dveře z leptaného skla.

Mezi krbem a převlékacím paravánem stály dvě figuríny. Melanna se natáhla k bližší z nich a přejela špičkami prstů po zlatých lamelách, na nichž byly už dávno zahlazené stopy po bitvě. Už jen samotná zbroj byla porušením tradice, ale ne tolik jako opasek na meč položený vedle ní. Ženy jsou sice jinak ve všem rovny mužům, ale nebojují ve válkách. Nenosí meče, ani božské dary, jakým byla stříbrná čepel od Bohyně, a proto nemohou vládnout. Nitě zlaté róby na druhé figuríně zářily jako sluneční paprsky. Od černých bavlněných šatů, které teď měla na sobě, se lišily jako noc ode dne. Byl to jiný druh brnění, nošený proto, aby přitáhl pozornost k tělu nositelky a tím skryl její myšlenky.

Válečnice nebo dvořanka. Přijít na otcovu korunovací ve zbroji by bylo urážkou tradice stejně jako pýchy závistivců. Šaty byly smířlivým krokem, důkazem, že namyšlená Saranovna ještě úplně nezapomněla, kde je její místo.

Její otec by dával přednost tomu, aby se dostavila v šatech. Aby si naklonila Zlatý dvůr, pohoršený tím, že císař nezávazně vyšel vstříc snahám Trezijské republiky o zahájení mírových jednání. Vyšívané šaty vypadaly naprosto nádherně, byly ušité z itnadžijského hedvábí a čišela z nich magie toho typu, jaký se v rozlehlých královstvích Chadárské říše neprovozoval.

Se zbrojí se pojily staré vzpomínky na zbrklá a nedomyšlená rozhodnutí. Její přítomnost pod posledním úplňkem by pokazila průběh akce.

Shůry se ozvalo vyzvánění. Devátý zvon, volající dědice do svatyně.

Válečnice nebo dvořanka. Jako císařovna bude jednou muset být obojím. Dnes viděla cestu jasně. Sáhla po šatech.

Vzduch prořízly břeskne trubky. Melanna zahájila sestup po dlouhém, mramorovém schodišti k travnatému pahorku a trojici bříz. Na holém krku ji mrazilo očekáváním, k němuž se přidávala vůně čerstvého, chladného vzduchu. Jen úplně kamenné srdce by cestou přes rajskej dvůr nic necítilo.

Pod největším stromem trůnil prostý kamenný kvádr, zalitý měsíčním světlem. První oltář, u něhož se prozpěvovaly modlitby k Bohyni, tedy aspoň podle pověstí. I členka položená na něm byla prostá. První císař Chadár Saran zemřel ve Sceadothiných kobkách, ale koruna přetrvala. Těla chřadnou a pokrevní linie zanikají, císaři přicházejí a odcházejí, ale koruna zůstává. To ona je říší.

A je vším, po čem kdy Melanna toužila. Po koruně a tom, co pro ni znamená ji nosit.

Na kořeny protkané pěšinou vedoucí k zahloubenému vchodu do svatyně stál hlouček Nehynoucích, působivých ve smaragdově zeleném hedvábí a zlaté lamelové zbroji, s meči vytasenými proti komukoli, kdo by chtěl narušit rozjímání budoucího císaře. Blíž, na kraji jezírka tvořícího z chrámového pahorku ostrov, byl rozestavený kruh chrámových strážců, oděných v oslnivé běli a s dlouhými kopími v obranném postoji.

Melanna šla dál, ne moc ukvapeně ani moc pomalu. Snažila se nebrat na vědomí mumlání a vyjevené pohledy z ochozů umístěných v soustředných řadách nad rajským dvorem. Králové, princové a klanoví náčelníci povolání ze širých lánů říše, aby prohlásili jednoho ze svých řad za rovnějšího než ostatní. Muži z Ráledu, Korvantu, Britonisu, Silsarie a dalších. Zástupci Gviráji Chadár, slavných říšských království a zemí na nich závislých. Po stránce oděvu i vzhledu byli stejně rozmanití jako spadané podzimní listí. Ale ženy zde neměly co pohledávat, jen jako služky nebo celebrující kněžky.

Rozhodně ne jako dědičky.

Kolik jich užasle vydechlo při pohledu na její vznešenost? Kolik znechuceně, protože měla na zádech pověšený meč a pletené články popruhu jí šly křížem přes hrud' od pravého ramene k levému boku? Melanna přemohla úsměv. Přece jen se válečnice tak

úplně nevzdala. Bude lepší připomenout vrstevníkům, kým doopravdy je. Že navzdory hebkému příslibu hedvábí a pavučinkových řetízků ve vlasech je jim rovná. Ne, lepší než oni.

Rajským dvorem se rozezněly údery desátého vyzvánění. Hovor utichl. Holé větve bříz se mírně vlnily v chladném vánku.

Druhá fanfára oznámila Melannin příchod k patě schodiště. Čekala s uctivě skloněnou hlavou na příchod velekněžky.

Stará paní v bílém rouchu, skvoucím se ve svitu měsíce, majestátně přešla úzký příhradový most. Strážci za ní zkrřížili kopí a zabránili Melanně ve vstupu na poslední úsek před pahorkem svatyně.

„Proč přicházíš?“

Velekněžčina slova patřila k obřadu. Zakaboněný výraz a odměřený tón nikoli. Znechucovalo ji, že trůn má zdědit žena, nebo že ta žena nosí meč?

„Vývést svého císaře ze Tmy do Ašanina světla.“ Melanna dala svému hlasu volný průchod a akustika doprovodila její slova ozvěnami. „Jako jednou i mě vyvede má dcera.“

Z ochozů se opět ozvalo mumlání. Pro Zlatý dvůr byla Tma obřadem a minulostí. Nepřítelem, který byl už dávno poražen, nejprve Ašaninou zářivou sestrou a pak znovu – v podobě Sceadothy – spojenci Chadára Sarana. Melanna jí však procházela. Vytáhla proti ní s ohněm Bohyně. A nakonec neuspěla.

Kněžka se nenechala zvíkat a z jejího hlasu nezmizela ani špetka rozmrzelosti.

„Ať tě ve Tmě provází Bohyně.“

Poodstoupila. Kopí se odtáhla.

Melanna přešla po mostě. Obřadně se uklonila Nehynoucím a jejich zlatá hradba se před jejím příchodem rozestoupila. Dlážďená pěšina se za nimi rozdvjovala, horní větev vedla k oltáři s korunou a dolní k březovému vchodu do svatyně. Melanna se uklonila té první, vstoupila na druhou z nich a prošla pod splétaným obloukem.

Jakmile nechala bránu z listoví za sebou a ocitla se hluboko v šeru svatyně, odložila masku lhostejnosti a zrychlila krok. Měkka, vlhká vůně hlíny houstla, zatímco dech se krátil. Ve stropě

protkaném kořeny se třpytily bílé krystaly, které propůjčovaly tvar chodbám a odhalovaly lesklé brouky cupitající po uvolněné hlíně.

Chodba na konci přecházela v široký sál, jemuž vévodila socha Ašany, ačkoli se svým vzhledem jen málo podobala Bohyni, která Melannu naváděla od dětství. Z každé strany Bohyně stál jeden Nehynoucí. A před sochou setrval v tichém rozjímání Kai Saran, princ Stříbrného království ráledského a potomek dávných císařů, se zavřenýma očima a neproniknutelným výrazem nad úhledným, prosedivělým vousem.

Melanna poklekla. „Můj princi. Volají tě ke korunovaci.“

„A kdo mě volá?“ zeptal se, aniž se otočil.

„Někdo...“ Polkla, aby si uvolnila náhle vyprahlé hrdlo. „Někdo, kdo přijde po tobě.“

Slova sice patřila k obřadu, ale působila opovážlivě. Troufale. Oslovoval tak otec jejího děda? Jak by jí bylo, kdyby jednoho dne uslyšela připomínku, že jejím osudem je zemřít, aby někdo jiný mohl vládnout? Cítila by hrdost nebo zášť? Co převládá v otcově rozpoložení? Hádali se o tento den tak často, že Melanna už si nemohla být jistá. To ona porušovala tradici, ale on to umožnil. Kdyby to dopadlo špatně, bude stejně neblaze proslulý jako ona.

„A budeš mi sloužit až do onoho dne? Budeš mě chránit i za cenu vlastního života?“

„Do posledního dechu, můj princi.“

Tmavé roucho zašelestilo na zlatých lamelách posázených smaragdy. Tmavé oči se střetly s jejími. S kamenným výrazem se k ní sklonil jako hora k vrbě. Mírné kulhání, památka na rány, které ho měly stát život, mu nijak neubíralo na velkoleposti. Shrnul si tmavé záhyby vlněného pláště a pomohl Melanně vstát. Líce v barvě vybledlého týku se roztáhly v úsměvu. Pak si ji přitáhl k sobě a objal ji bez ohledu na to, že to uvidí jeho Nehynoucí.

„Nebudu po tobě žádat poslušnost, protože vím, že neuposlechněš,“ zašeptal. „Ale věz, že jsem na tebe pyšný, ať nás další kroky zavedou kamkoli.“

Melanna vzdychla a její obavy se rozplynuly. „Díky, otče.“

„Můj princi,“ opravil ji. „Musíme dodržet obřad.“

Vymanila se z jeho objetí a vysekla vzácnou úklonu. „Ano, můj princi.“

„Lepší.“ Rty se mu zavlnily v úsměvu. „Dagane? Volají mě ke korunovaci. Ohlaš mě.“

Nehynoucí stojící nalevo od něj se hluboce uklonil a zamířil k chodbě.

„Pověz,“ pokračoval Melannin otec. „Jak moc jsou mí druhové zhrození?“

„Záleží na tom?“ opáčila trpce. „Jsou to svině. Ti, co se pošklebují, když mě vidí s mečem, by se mi ochotně věnovali, kdybych si svlékla šaty.“

Zamručel. „Jsou mezi nimi i čestní muži. A ty si budeš muset najít jednoho, kterého budeš schopná přinejmenším strpět, pokud má tento den něco znamenat.“

Nemůže si vychutnávat přítomný okamžik bez závdavku na budoucí hádky? „Tento rozhovor je vhodnější na jindy, můj princi.“

Sálem otrásl dunivě *bum*.

„Brány!“ Dagan se rozběhl a zmizel v chodbě prorostlé kořeny.

Melanna se snažila zorientovat v přívalu myšlenek. „Vyprávěj mi ještě o těch čestných mužích u tvého dvora, otče.“

„Oni se opovážili?“ Její otec vytasil meč. „V srdci chrámu? Před očima Bohyně?“

„Proč ne? Věří, že konají její dílo. Věří...“

Z pozdvižení pod kořeny se vyloupl nový zvuk, sbor vřeštivých vraních hlasů a burácejících křídel, čím dál hlasitějších. Zvuk, který poprvé slyšela před měsíci u Tevarské spouště a málem tu poctu zaplatila životem.

Vranknecht. Tehdy ještě to slovo neznala, ale dala si tu práci a naučila se je. Zabiják přilákaný ze stínů civilizovaného světa.

„Dagane!“ houkla.

K vrískotu se přidal vlhký, páravý zvuk a zmučené zařvání z chodby. Zadunění padajícího těla. Pronikavé hlasy, pozvednuté v hněvu. Místnost zaplavil svistot spárů a tlukoucích křídel.

Druhý Nehynoucí zmizel pod nápořem temného hejna. Ozval se další křik.

Na druhém konci sálu se vraní úlomky shlukly do postavy v kápi. Ocelové spáry jedné ruky drásaly Nehynoucímu hrdlo. Druhá ho držela u pasu za potrhanou a zakrvácenou zbroj. Pod rozedranou kápi planuly zelené oči.

Melanna vytasila meč. Meč Bohyně. Stříbrnou čepel obklopily bílé plameny. Temné hejno se rozprchlo s hlasitým zavřeštěním. Vrány se vyplašeně rozletěly.

Její otec zařval bolestí. Melanna se k němu vrhla, aby ho ochránila světlem ohně. Nevšímal si spárů, které jí vytrhávaly vlasy, ani ptačího krákaní. Ve stínu se zableskla ocel. Kov zaskřípěl o kov. Meč náhle nevážil vůbec nic. Melanna se rozehnala rukou a nahmátla hlinu a spleť kořenů.

Měla jsem si vzít to brnění. Ne že by zbroj prokázala Daganovi a jeho druhovi kdovíjakou službu. A Melanna při vši své zatrpklosti považovala chrám za bezpečnou půdu a dohady o nástupnictví za vyřešené.

Čestní muži. Však ona jim ukáže čest.

„Copak, vranknechte?“ vykřikla. „Bojíš se?“

Sál se rozechvěl bezcitným smíchem. „Jaká lvice! Měli jsme si naučťovat víc.“

Všude, kam nedopadalo světlo meče, se hemžila ptačí těla. Vranknecht mohl stát tři kroky od ní, nebo mohl už dávno uprchnout.

Melanna se ohlédla za sebe. Její otec se opíral ramenem o kořeny sálu. Ruka s mečem se mu třásla. Druhou ruku si tiskl ke změti potrháných lamel a krve prýštící z boku. Už od ní měl ztmavlé roucho. Tvář měl bledou, se šedozeleným nádechem.

Jed?

„Jdi,“ vydechl. „Nech mě tady.“

Melanně se sevřelo hrdlo. „Ne.“

„Nepřemůžeš ho. Zachraň se.“

„Budu tě chránit do posledního dechu.“ Přítmí se rozechvělo dunivým sborem pěstí a ramen bušících do dřevěné brány. „Tvoji Nehynoucí se blíží. Jen se k nim musíme dostat.“

A když to nebude stačit? Vranknechtovi bude lepší čelit na rajském dvoře. Uzavřený prostor svatyně jen dodával stínům

na tísnivosti a ryku na halasnosti. Na otevřeném prostranství tyto výhody pominou. K jejich výhodám se naopak přidají věrné čepele.

Otcova tvář se zkřivila. Vpotácel se do chodby. Melanna pevně sevřela meč a vydala se za ním.

Ze stínů se vynořil vchod do svatyně. Brána byla zatarasená zevnitř a před ní leželi dva chrámoví strážci.

Znovu je obklopily vraní hlasy.

Melanna se zprudka otočila a rozehnala se po matně spatřeném obrysu. Záblesk spárů. Odrazila je. Divoce sekla rubem meče po zelených očích. Vranknecht zavřískl. Oči zmizely ve stínu.

„Otče?“

Našla ho zhrouceného u stěny. Krev mu třísnila rty i meč pohozený u nohou. Lapal po dechu, ale nechal se podepřít jejím ramenem, hora nadnášená vrbou, jeden vrávoravý krok za druhým.

Stíny chodby zhoustly vraními hlasy.

Sbor dopadajících úderů vystřídal třeskot týraného dřeva. Vyraženou branou vtrhl dovnitř příliv Nehynoucích. Prořítli se kolem nich s tasenými meči a bez váhání se vrhli do šera. Křik soupeřil s tlukotem křídel.

Melanna se belhala vstříc širému nebi. Záda měla prohnutá pod otcovou vahou.

„Melanno...“

Zhroutil se na zem ve chvíli, kdy se Melanniny tváře dotkl měsíční svit. Položila ho k oltáři. Prsty mu vyklouzly z jejího sevření a na zlatém hedvábí po nich zůstaly krvavé stopy.

„Otče!“

Poklekla a vzala ho za ruku. Sukně se jí lepila k nohám, teplá jeho krví.

Na ochozech vypukl poprask a mezi králi a knížaty zavládl zmatek. Někteří se prodírali ke schodům s vytasenými meči a pobouřeným křikem. Jiní jen zírali jako uhranutí. Jeden, v oslnivém šarlatovém hedvábí s ikansajským hadem, doběhl až k zúženému ústí mostu s obnaženou ocelí v ruce a dvěma svými Nehynoucími v patách. Byl moc daleko na to, aby mohl poskytnout pomoc.

Kněžka, která tak nepříjemně uvítala Melannu, stála bez hnutí několik kroků od něj.

Ozvalo se jedenácté vyzvánění, jelikož vzdálení zvoníci netušili, že korunovační obřad byl nenávratně popleněn.

Dozněl poslední výkřik. Prázdný vchod do svatyně se zaplnil stínem.

„Takhle zaniká rod Saranovců?“ Vranknechtův výsměch se přes ně převálil jako vlna. „Na zoufalém útěku od důkazů své zbabělosti?“

Melanna nechala otcovu ruku klesnout. Vstala s Bohyniným mečem pevně v ruku. Za zády slyšela otcův třaslavý dech.

„Nedostaneš ho.“ Celá se při těch slovech roztrásla. Ne chladem děsu, ale palčivým žárem hněvu. „Ne dokud budu naživu.“

„Zakázka byla beztak uzavřená na oba.“

A bylo to tady. Pravda vytušená hned na začátku. Její otec zemřel kvůli tomu, že ji miloval víc než tradici.

Napráhla meč. „Mrtvý už si pro odměnu nedojde.“

„Ani zabitá princeza pro korunu.“ Že by už dýchal trhaně, nebo jen Melanna slyšela své plané naděje? „Jsem smrt sama a ty jsi jen dívka, která se upíná k měsíčnímu svitu.“

Melanna se narovнала do své plné výšky. „Jsem princeza, která mu poroučí.“

Hejno vran se s vítězným zavřeštěním rozvinulo jako obludná křídla.

Zazněl roh. Žádná trubka, ale hluboké, dýchavičné tóny lovecké fanfáry, zvukné a pronikavé. Pak dusot kopyt, zrychlujících do trysku.

Pod holými větvemi se rozlila mlha a za ní se vynořil jakýsi obrys. Jezdec s parohatou přilbicí a s pelerínou vzdouvající se jako dým. Bílý jelen, na němž seděl, byl spíš náznakem než skutečností, boky měl z masa a kostí jen tam, kde se o něj otíral měsíční svit. Hlavice jezdcova dlouhého oštěpu žhnula světlem hvězd.

V Melanně hrklo.

Hejno vran zavřísklo a stíny se rozprchly před hvězdnou září. Hrot oštěpu proklál vranknechtovi hrud' a připíchl křičící postavu k zakrvácené půdě.

Jezdec pustil oštěp a obrátil koně. Melanna zachytila jeho pohled, zelený stejně jako vranknechtův, ale plný života, zatímco oči vranorozeného slibovaly jedině smrt.

Znovu zatroubil na roh. Houstnoucí mlha vzplála. Pod stromy stála bledá žena v měňavé róbě. Další, Melanně neznámá, stála poblíž a pleť se jí stříbrně leskla.

Zvon odbil pojednácetě a bohyně Ašana přišla.

Melanně vyklouzl meč z ruky. Oheň při dopadu do trávy pohasl.

Měsíční svit opadl. Rajský dvůr ztichl při pohledu na výjev, jaký už nikdo na světě nepamatoval. Králové a princové, kteří by radši zemřeli, než vzdali hold ženě, poklekli v němém úctě.

Lovec zapáchil oštěpem ve vranknechtově hrudi. Stíny se při následném výkřiku rozestoupily. Zůstala jen mlha a měsíční svit.

Ašana prošla kolem mrtvoly, aniž o ni zavádila pohledem, a přivinula si Melannu k sobě.

„Promiň, že jdu pozdě. Byla jsem příliš dlouho pryč.“

V Melannině nitru se svářel stud s radostí. Stud za to, co je rozdělilo, a radost z toho, že ji opět vidí. „Zklamala jsem tě. Mrzí mě to.“

Ašana poodstoupila, sklonila hlavu a rusé lokny jí orámovaly tvář. „To já jsem zklamala. Byla jsem ustrašená, bála jsem se jednat. Teď už ne. Pořád tě nazývají mou dcerou?“

„Někteří ano, Bohyně.“

„Ašano.“ Pronesla výtku s vlídným úsměvem. „Vždycky ‚Ašano‘.“

Melanna se rozpačitě zamračila. Bohyni málokdy těšilo být za ni označována. Občas dokonce prohlašovala, že žádnou bohyní není. „Zachraň mého otce, prosím.“

„Ti, kdo vládnou, by se neměli doprošovat.“

„Pak tedy žádám.“

Úsměv se vytratil. „Elspeth?“

Druhá žena přistoupila blíž. Když stanula ve stínu stromů, třpytivá stříbrná pokožka zmatněla. Byla to štíhlá žena, napohled ne starší než Melanna a podobná Bohyni ve všem kromě nakrátko ostříhaných šedavě plavých vlasů.

Předklonila se. Chladné šedivé oči spočinuly jen několik coulů od Melanny.

„Mělas ho střežit lépe,“ zašeptala. „Takové selhání. Jak může má matka tak milovat někoho neschopného?“

Poklekla u Melannina otce, krátce mu přejela prsty po čele a pak se zvedla. „Rány má ztrpklé jedem. Potřebuju stříbro. Potřebuju korunu. A to hned.“

Ašaniny safírové oči se zavrtaly do Melanniných. „Volba je na tobě. Co je důležitější? Život tvého otce, nebo jeho koruna? Tvoje koruna?“

Melanna zkoprněla a otočila se k oltáři. Císařská koruna. Srdce říše. Dějiny jejich rodu. Vše, zač její otec bojoval. Vše, nač hodlala vznést nárok. Byla s ní spjatá její minulost i budoucnost.

Zadívala se na příhradový most, kde klečel ikansajský princ. On a jemu podobní jí to nikdy neodpustí. Její otec jí to nikdy neodpustí. Pokud obětuje korunu, žádný trůn už nebude. Stane se z ní rozvracečka tradice nejen v závistivých klepech, ale i doopravdy.

Odrhla zrak od mostu a letmo se střetla pohledem s Elspeth. Ta měla v očích jen pohrdání, jako by se nudila představením, které se vleče už moc dlouho. Jediná útěcha kynula Melanně u Lovce. Nebo si to aspoň myslela. Nepatrné přikývnutí, jímž ji pobízel, ať se rozhodne, se možná odehrálo jen v jejích představách.

„Vezmi si ji.“ Melanna zvedla stříbrnou čelenku z brečťanového lůžka a podala jí ji. „Žádná žena nemůže být hodna koruny, již dá přednost před těmi, které miluje.“

„Správná odpověď.“

Melanna málem Ašanina tichá slova přeslechla. Byla si jistá, že je nikdo jiný neslyšel.

Elspeth jí vytrhla korunu. „Už bylo načase.“

Od prstů se jí jako patina a mat šířila rez a rozlévala se čím dál rychleji, jakmile se hniloba uchytila. Černý prach zavířil, zmizel a bylo po koruně. Zůstaly z ní jen pokroucené úlomky. Kolem Elspethiných prstů zatančilo bílé světlo. Ruce měla opět stříbrné jako předtím ve svitu měsíce. Rozervané brnění se pod jejím dotykem rozpadlo, a to už přikládala dlaně k ranám Kaie Sarana.

Rajským dvorem se rozlehl jeho křik. Jeho tělo se křečovitě vzepjalo do oblouku. Melanna zaťala ruku v pěst – jediný ústupek slabosti, zatímco její otec se svíjel.

Křik nakonec ustal. Elspeth poodstoupila. Holé paže měla kvůli zuhelnatělé pokožce černé až po lokty a tvář zakaboněnou přemáhanou bolestí. Melannin otec ležel bez hnutí v přelévající se mlze a snědou pleť mu už nehyzdila poskvřna jedu.

„Přežije,“ pronesla stroze Elspeth. Poškrábala se zčernalými prsty v sežehlé dlani a pod odloupnutými černými smítky se ukázala bledá pokožka. „Pokud bude chtít.“

Melannin otec se v poslední křeči nadzvedl na lokti a chraplavě se rozkašlal. Z úst se mu vyřinula záplava tmavé krve a стекла do mlhy.

„Okouzlující,“ utrousila Elspeth.

Melanna klesla na kolena. „Otče?“

Rozlepil oči. Sípavý hlas přicházel odněkud z dálky. „Melanno?“

Věděla, že se na ni dívá celý rajský dvůr, a tak místo objetí, po němž toužila, napřáhla ruku.

„Dokážeš vstát, můj princí?“

Když to pronášela, zadržela se. Zmítaly jí protichůdné city a měla co dělat, aby ta slova vůbec vyslovila. Jakmile ji otec vzal za ruku, pohnutí se ještě vystupňovalo. Zatím v sobě neměl sílu hory, ale bylo to lepší, než se odvážíla doufat. Při nádechu v něm chrčelo víc, než by se jí líbilo, ale to se zlepší, až se v něm obnoví život.

Vstal a okamžitě schýlil hlavu, když si uvědomil, v cí přítomnosti se ocitl.

„Bohyně.“ Záchvěv oka a rtu prozrazoval nervozitu, kterou u něj Melanna ještě nikdy neviděla. „Dlužím ti svůj život.“

„Dlužíš ho své dceři, ne mně.“ Melanna si s údivem všimla, že Ašana se s jejím otcem nehandrkuje o oslovení. „Zachránila tě svou obětí.“

„Obětí?“ Zaletěl očima k Melanně.

Odvrátila zrak. „Koruna je pryč.“

Tvář se mu napjala. „Pak tedy nemůže proběhnout korunovace. Nemohu se stát císařem.“

Melanna na okamžik zalitovala, že nemůže vrátit již učiněné rozhodnutí. Ale jen na okamžik. Mrtvola nemůže nosit korunu. Pokud ji otec bude nenávidět za to, co udělala, aspoň ji bude nenávidět jako živý. Ona to břemeno unese, i kdyby měla usilovat o pokání po zbytek života. Života, který se z lásky k otci dočista zhroutil.

„Korunovace nebude?“ Ašana zavrtěla hlavou a rozpráhla ruce. „Zvon mě vyzval, a tak jsem tady. Jestli jsem bohyně a Bohyně přichází jen na korunovaci, tak korunovace musí proběhnout. Dlužíš své dceři svůj život, princí Kaii, a já jí dlužím korunu. Stačí, když dnes splatíš svůj dluh jen jeden z nás.“

Sáhla vysoko nad mlhu do měsíčních paprsků a začala splétat oslnivé světlo jako nit. Vyvstal v něm jakýsi tvar. Kroužek ze stříbra, jež nebylo stříbrem, protože zářilo i ve stínu pod stromy. Ašana si ho přitáhla k sobě, podržela ho ve výši pasu a naklonila hlavu. Tiše pohybovala rty, jako by jí v nevhodnou chvíli selhala paměť.

„Princi Kaii,“ pronesla nakonec. „Tato koruna je pro tvou dceru, která tě vyvedla ze Tmy do svitu měsíce.“

Ta slova sice patřila Melanninu otci, ale díky Ašaninu náhle zvýšenému hlasu je slyšeli všichni.

„Můžeš ji však nosit za ni a pro mě, dokud tě nepovolám do zahrad Stálice a ty se osvobodíš od všech pomíjivých břemen. Přijímáš tuto zodpovědnost? Budeš mou paží v tomto světě?“

Tázavě se střetl pohledem s Melannou. Ta byla bledá jako křída, a tak místo odpovědi přikývla. S očima stále odvrácenýma poklekl před Ašanou.

„Ano.“

Elspeth si sloupila z ruky další pruh zuhelnatělé pokožky a přisunula se k Melanně. „Meč,“ sykla. „Bez meče nemůže být korunován.“

A otcův meč se ztratil ve svatyni. Melanna sklopila oči k uválené trávě, do níž spadla její zbraň. Znovu se na ní zatřpytilo světlo, když ji brala za čepel, ale po měsíčním ohni jí na kůži nezůstala jediná stopa.

„Pro tebe, můj princí.“ Melanna se odmlčela a vychutnala si následující slova. „Můj císaři.“

Když si od ní otec bral meč, píchlo ji u srdce, jako by se vzdala kusu sebe samé.

Ašana přikývla. Promluvila ne s poťouchlou vřelostí, kterou Melanna tak dobře znala, ale hlasem chladným jako led a tvrdým jako sklo. Její slova se nesla rajským dvorem.

„Nebudu se ptát, či mince přivedly vranknechta do mého chrámu. Od této chvíle však ruka pozvednutá proti rodu Saranů bude rukou pozvednutou proti mně. A trpělivost byste mezi mnoha mými spornými ctnostmi hledali těžko. Mohli byste ji hledat po zbytek svého krátkého života a nespátřit z ní jediný záblesk.“

Odmlčela se. Lovec vytrhl oštěp z vranknechtovy mrtvolky. Zadunění konce ratiště o travnatý pahorek bylo zvukem zavíraného kamenného sarkofágu.

Rajský dvůr, už nyní tonoucí v tichu, umlkl úplně.

„Označujete mě za Bohyni a jako taková vás nyní vyzývám! Do vašeho světa se vrací Tma! Budete se hašteřit, až se bude zmocňovat vašich dětí? Nebo se Chadárská říše sjednotí a přinese světlo těm, kdo už své světlo promrhali? Máte před sebou cestu vyžadující oběti a skýtající slávu. Budete po ní následovat svého císaře až na samý konec?“

Ašantin výraz se změnil, majestátní maska věčné bohyně se poodtáhla a odhalila mladší, nejistou duši pod ní. V následujícím okamžiku však už Ašana opět byla nevyzpytatelná a věčná jako nebesa.

„Ašanael brigantim! Saran amhyrador!“ Ikansajský princ se zvedl na jedno koleno. Hrotem meče se opíral o mostní prkno. „Za Bohyni a císaře!“

„Za Bohyni a císaře!“

Rajským dvorem se rozlehl hněvivý hukot, jak heslo provolávaly další hlasy. Z ochozů se zvedaly meče na pozdrav. Lovec to pozoroval nehnutě, s neproniknutelným výrazem, Elspeth se šedookou záští. A Ašana, Bohyně, která občas tvrdila, že vůbec žádnou bohyní není, vstavila kroužek z měsíčního stříbra na skráně muže zachráněného před blouzněním, aby mohl vládnout.

A tak Kai Saran poklekl jako princ, ale vstal jako císař a pozvedl k nebi meč opletený měsíčním ohněm.

A Melanna Saranal, odjakživa toužící po tomto dni, se ptala sama sebe, proč se zachvěla.

LUNANDAS, 28. DEN ZHOŘE

Minulost není mrtvá.
Strážkyně našich bláznovství jen podřimuje.
Kratičké probuzení obrátí vše v prach.
z „Historií“ Eldora Šalamoa

1

Rozbřesk klopýtal po nerovných střeších Trezie. Lumestřina záře se vlekla stejně zdráhavě jako Džosiriho krev. Ne. Ne Lumes-
třina. Bohyně je mrtvá, zemřela možná už předtím, než se narodil.
Sluneční svit je jejím odkazem. A v Kališti se počítá každý útržek
světla.

Město Trezie bylo založeno před dobou královskou, bludiště
měšťanských domů, paláců a kostelů vzpínajících se v lesku bí-
lého kamene a vitrážových oken v sytých barvách drahokamů ke
slunečné obloze. Domov manufaktur a cechů, kde se sedláci
a truhláři strkali pod pestrobarevnými baldachýny tržišť, vojáci
na cvičištích vybrušovali kázeň k dokonalosti a kněží ve zlatých
sutanách kázali za jasného cinkotu zvonů. Tak to aspoň platilo
pro většinu města. Kaliště bylo nejstarší trezijskou čtvrtí, nebo
nejstarší z těch, které nebyly v průběhu staletí strženy a zastavě-
ny nanovo. Zchátralé budovy ze dřeva a splétaného proutí byly
posledním útočištěm těch, kdo neměli nic.

I na samém okraji čtvrtě, kde se onoho rána nacházel Džosiri, daleko od prastrarých hrází bránících západnímu moři zatopit zanořené ulice, tlumila zvuky okolního města mlha. Čím hlouběji se člověk nořil do kalištských brlohů, tím dál pronikal do jiného světa. Tak to aspoň tvrdily dětské říkanky a pověsti.

Džosiri přemohl zívnutí, shrnul si světlé vlasy z očí a zacouval hlouběji do stínů uličky. Ještě loni žil od hodiny k hodině a spal, kdy se dalo. Dnes ho vstávání před úsvitem málem dorazilo.

Kapitán Kurkas se poškrábal pod plesnivým odchlíplým klípem. „Odpusťte, že se ptám, pane, ale nechcete si to ještě rozmyslet?“

Džosiri se rozhlédl po prázdné ulici a zadíval se na polorozpadlou stavbu za neudržovanou věží Mořepravcova kostela. Zámek Vinšnov sloužil před lety jako sídlo a úřadovna správce přístavu. Jeho okna tehdy zářila světlem a hosty i žadatele vítaly pestrobarevné erbovní praporce členů rady a příbuzných správcovského rodu. Teď ale prohnuté trámy pokrýval nános střepů a zarostlá zahrada byla obehnaná jen železným hrazením. Ze střech se staly propadlé, větrem a deštěm poškozené plochy, z nichž už dávno opadaly tašky.

„Ani náhodou, kapitáne,“ odpověděl Džosiri. „A už jsem vám to jednou říkal. Jmenuju se Džosiri.“

„Jak myslíte.“ Drsný tón byl stále důsledně neutrální. „Ale i tak si říkám, jestli první radní...“

Džosiri se podrážděně zamračil. „Nemůžeme čekat na souhlas státní rady. Jestli Vraní trh přemístí zajatce, už se s nimi možná nikdy neshledáme.“

„Leda až je uvidíme plavat ve Stříbravě.“ Kurkas vzdychl. „A bez tak už je asi pozdě, když se tady potlouká půlka městskejch biřiců.“

Měl pravdu. V Kališti projde máloco bez povšimnutí. Neuniknou spatření.

„Jsem rád, že mám vaši podporu, kapitáne.“

„Já jen, abyste nesplakal nad vejdělkem.“

Džosiri se pokusil z jeho výrazu vyčíst víc. Marná snaha. Kapitán byl už příliš dlouho vojákem a uměl až moc dobře kličkovat mezi otázkami nadřízených.

Kurkas se rozloučil s pravým okem a většinou levičky na bojišti a zbytek zrovna nebudil dojem, že by si nějak zvlášť lámal hlavu s jejich ztrátou. Ani se vzhledem. Klípce to teprve začínalo. Uniforma se nikdy nepomačkala tak rychle jako po svěření do Kurkasovy péče. Trelanovský fénix na jeho kobaltově modrém varkoči se měl lesknout i v šeru Kaliště — bílá pírká byla obšitá zlatou nití. Místo toho připomínala spíš špinavé opeření škarpičků. Spolu s kšticí černých vlasů, jen neochotně se poddávajících hřebenu, to budilo dojem, že Kurkas je dělaný spíš pro život v Kališti než pro funkci kapitána šlechtické gardy.

Měl však nejlepší možné doporučení. Navíc ho Anastázie měla ráda. To ho řadilo na opravdu velmi krátkou soupisku a zjevnější nedostatky mu byly odpuštěny. A bez Kurkase by se nedozvěděli o vraneckém hnízdě na Vinšnově. Pod ošuntělou spořádaností gardistické uniformy byl stále synem Kaliště a znal se s lidmi, které by ani nenapadlo bavit se s biřící, natož se členem státní rady.

Ozvaly se kroky a z uličky vyšla žena. Stejně jako Kurkas na sobě měla modrý varkoč, pevně přepásaný v pase, a u krku kapitánskou hvězdičku. Ve všem ostatním však byla jeho opakem — pozorná, podsaditá a zdrženlivá.

„Jsme připraveni, kapitánko Darow?“ zeptal se Džosiri.

Přikývla. Jednu ruku měla na hrušce meče a ve druhé držela rukojeť příručního zvonu s nasazeným tlumítkem. „Moji lidi jsou na svezích místech. Pokud nemáte objednaný kraikony, lepší už to nebude.“

I s jedním nebo dvěma bronzovými obry by dnes ráno měli rychlejší a bezpečnější práci, ale zapůjčení kraikonů znamenalo oslovit proktory a oslovení proktorů znamenalo získat požehnání státní rady. A požehnání rady vyžadovalo čas. Už jen sehnat dvacet biřiců bylo dost těžké.

A pak tu byl další zádrhel. Na kraikony nebylo v kalištské mlze spolehnutí. Výtvoř z Kovolijny se zde pod vlivem nesvaté magie zasekávaly podobně jako na zapovězených místech, která Džosiri potají navštěvoval jako chlapec a později využíval jako zbojník-vlkohlav.

Džosiri zavrtěl hlavou. Teď už je pozdě se tím trápit. „Přejděme k ranním povinnostem.“

„Ano, můj pane. Dám vám vědět, až tam bude bezpečno.“

„Děkuju, kapitánko, ale půjdu s vámi.“

Zkřivila rty v očekávaném zamračení. „Nemyslím si, že by to —“

„Jsou to moji lidé.“

Strnula. „Moji taky.“

V jejím hlase bylo tolik pýchy a rozhořčení, že to zřejmě myslela vážně. To dělalo z Vony Darow tak trochu raritu a šlechtetnější povahu, než jakou měl její předchůdce. Pokud však situace vezme obrat k horšímu, bude lepší, když vina padne na jeho hlavu než na její. U člověka s jeho minulostí se unáhlenost očekávala. A jeho postavení ji omlouvalo.

Od chvíle, kdy státní rada schválila takzvaný smírčí dekret, který konečně zrušil staré zákony o nevolnictví a osvobodil tisíce Džosiriho jižňanských krajanů, docházelo ke zmizením. Příliš mnoho lidí zbavených otrocké uzdy se jednoduše vypařilo. Úřadům nikdy moc nezáleželo na osudu těch, kdo měli na zápěstí vypálený cejch ve tvaru růže, pokud zrovna nedohlížely na to, aby si nemístně nedovoľovali, nebo se nevydávali za „slušné“ lidi.

Džosiri slýchal znovu a znovu stejné vyprávění — že pohřešovaného lapil Vraní trh a odtáhl ho do Kaliště. Člověk nepotřeboval velkou představivost, aby si uměl dát dohromady zbytek. Spousta nehezky obchodů uzavíraných ve stínech města. A za hradbami? Zástupy bezzásadových kupců utrácějících peníze za dělníky, kteří nebudou nikomu chybět. Je levnější zaplatit místnímu rychtáři, aby přimhouřil oko, než se rozloučit se spravedlivou mzdou.

„Pak tedy neztrácejme další čas dohadováním,“ odpověděl Džosiri.

Kapitánka si vyměnila letmý pohled s Kurkasem, nenalezla u něj žádnou podporu a toporně zasalutovala. „Jak říkáte, můj pane.“

Sňala vlněné tlumítko ze srdce zvonu. Zvon se rozezněl. Z mlhy mu odpověděly další. Biřici se vynořovali z uliček a shlukovali se kolem správcovského sídla, kruh kobaltově modrých varkočů neprodyšně zpečetujících jeho tajemství.

Džosiri se vydal k záměčku s Kurkasem po boku. Darow je předběhla dlouhými kroky, hltajícími pestrá směs vpadlých dlažebních kostek příjezdové cesty. Zprohýbané veřeje brány povolily pod nárazem její boty. Zrezivělé tyče přistály v chumlu keřů.

„Tady kapitánka Vona Darow z městské stráže!“ Pustila se po zarostlé pěšině. „Všichni v těchto zdech podléhají zákonu. Nepřijdete k úhoně, pokud si nebudete přát opak.“

„Třeba nikdo není doma,“ utrousil Kurkas.

Džosiri vyškubl šosy kabátu z osidel šípkové růže a rozhlédl se. „Ne. Někdo tu je. Na pěšině je nějak moc ulámaných a zadupaných větví. Hodně návštěvníků, ale utajují svůj počet. Vy jste mi pěkný veterán.“

Kurkas si odfrkl. „Jasně že jsem si všiml. Jen jsem nevěděl, jestli i vy, to je všechno.“

„Jednou vlkohlav, vždycky vlkohlav.“

Nikdy o té době nepřemýšlel jako o šťastnějších časech. A také jimi nebyla, ne doopravdy. Ale byla jednodušší.

„Jasná věc,“ opáčil Kurkas. „Ale teď jste radní. Držte se opodál, ať můžu slíznout rány za vás, jestli na ně dojde. Otázka stavovský cti.“

Džosiri sklopil zrak ke své vestě, košili a úzkým kalhotám. V ranním chladu byly celkem praktické, ale čepel by nezastavily. Ne jako kožený úbor a kroužková zbroj, které Kurkas nosil pod varkočem. „Ano, kapitáne.“

Záměček vybuchl. Z vchodových dveří se vyřítíl hlouček mužů a žen v nesourodých oděvech a prodřených plátěných maskách tvořících jediný vranecký stejnokroj a bezhlavě se rozprchl za svobodou.

Rozezněly se zvony pobízející biřice k pronásledování. Kapitánka Darow složila jednoho prchajícího a dopadla i s kořistí na plevellem zarostlý štěrk tak prudce, až jí zapraštělo v kostech. Jiný vranec odstrčil biřice a vrhl se do podrostu. Mezi propletenými větvemi se prodíraly tmavé postavy. Ozýval se poplašený křik a tupé nárazy obušků do masa. Třeskot oceli o ocel. Pak výkřik a křupnutí těla dopadajícího na štěrk.

Než Džosiri došel k samotnému záměčku, bylo po všem. Biřici odváděli živé uprchlíky k zanesené kašně a sráželi je na kolena

vedle rostoucí hromady zabavených zbraní. Mrtvé táhli za nohy. Byla to banda otrhanců, ale vranci a vranice málokdy bývali jiní – vranorozenci s rozedranými křídly. Zoufalí, chudí a hladoví se mezi nimi mísili s násilníky a zlotřilci. Ti, o něž společnost nestála. Život v Kališti si nikdo nezvolil dobrovolně.

Darow utnula rozhovor a přispěchala k němu. „Jsme v bezpečí, můj pane. Dala jsem hlídat východy. Zatím se nikdo neukázal, ale vsadila bych se, že uvnitř ještě najdeme pár krys.“

„Tak se tam podíváme, ano?“

Kapitánka se zamračila ještě víc, ale přikývla a odvrátila se. „Seržante Marzdane? Přebíráte tady venku velení. Odtáhněte tuhle sběr do cel. Pak si s nima budu chtít důkladně promluvit.“

Džosiri vystoupal po zvětralých schodech. Na svorníku kamenné klenby byly znázorněné všudypřítomné paprsky Lumes-trína slunečního svitu a také motiv přílivu. Zvláštnost, ale u správce přístavu se koneckonců dalo čekat, že bude prokazovat úctu Endale, už jen proto, aby svým lodím zajistil bezpečnou plavbu. Lumestra nebyla jediným božstvem uctívaným v Trezij-ské republice, třebaže církev s oblibou předstírala opak.

Džosiri sáhl po dveřích.

Kurkas ho chytil za ruku. „Počkat.“

„Co se děje?“

Kapitán ukázal na klenbu do míst, kde se svislice začínala svažovat mírným obloukem ke svorníku. V ranním stínu se tam ukrýval chumáč černých pírek, svázaných vlněnou přízí, a nad ním vraní lebka. Ta byla přibitá do malty ve výši ramen a upírala bezoký pohled na práh. Budila dojem, že čeká, až bude moct udeřit.

„Vraní talisman,“ vysvětloval Kurkas. „Používaj se k vyznačování hranic a zastrašování zvědavců. Dej Krkavci penízek, vyslyší tě. Dej mu pírkó a bude tě chránit.“

„Jsou nebezpečné?“

Kurkas pokrčil rameny. „Spousta lidí vám řekne, že nosej smůlu.“

„A vy?“

„Vypadám snad jako člověk, na kterýho se štěstěna směje?“

V kapitánově tváři byla jistá dávka ostražitosti, i když ta v ní chyběla málokdy. Mohl to být mylný dojem navozený klípce, ale

pověřivost byla nevypočitatelná. Tloustli z ní kněží i ti, kdo obchodovali na Vraním trhu. Ale v každé lži je zrnko pravdy a pověry se zase nabalují na úlomky nadpřirozena. Jsou neškodné, dokud vás nezabijou.

„Ne často, to ne,“ připustil Džosiri.

„Stejně už je pozdě.“ Kurkas vytrhl talisman ze zdi a rozdupal ho. „Zkřížit cestu Vranímu trhu nosí smůlu tak jako tak. Nenechte si to nikým vymluvit.“

Džosiri se zadíval na vzniklou drť, přemohl náhlý úlek a opatrně otevřel dveře. Za nimi číhala tma.

„Budu potřebovat světlo.“

„Typickej urozenec. Vždycky nepřipravenej.“ Darow si odepjala od opasku malou oplechovanou lucernu z křemenného skla a podala mu ji. „Nesmíme přece dopustit, abyste nám spadl do nějaký díry a zlomil si vaz, že jo?“

Džosiri přikývl na znamení díky a otočil kolečkem na spodku lucerny. Krystal za sklem vzplanul, jakmile uvězněná magie ožila. Trhavé světlo propůjčilo obrysy rozpraskaným zdem s odlupující se omítkou, rozpadlému schodišti a prověšenému stropu.

Vkrald se do vstupní haly. Uvnitř byla kdovíproč větší zima než venku a mlha kolem nohou hustší než dosud. Na pokrouceném řetězu visel ušpiněný lustr s naprasklými stínítky z křemenného skla a rozbitými svítícími krystaly. Ze stěn shlížely rozmouchené portréty jako znavení strážní duchové. A ten puch. Zatuchlý a vtíravý, s nakyslým, kovovým nádechem. Pach zapomenutých let a dávné smrti.

Pokračoval dál halou. Za zády se mu tetelily lucerny biřiců hrnoucích se za ním.

„Chcete nahoru nebo dolů?“ zeptala se Darow.

Džosiri přejel pohledem shnilé schody a neméně nejistý strop. „Dolů.“

Rázně přikývla. „Jak chcete. Kressik, Treminov, vy půjdete se mnou. Džorek a Tauta dohlídnou na to, aby se jeho jasnost nedostala do moc velkého průšvihů. A pro tebe to platí dvojnásob, Vladamo. Pořád nemůžu uvěřit, žeš mě k tomu ukecal.“

Kurkas pokrčil rameny. „Můžu snad za to, že mám vyřídilku?“

Darow zavrtěla hlavou a oddusala ke schodům.

Kurkas si vzal od Tauty lucernu. „Vy dva se jděte podívat, co zbylo z kuchyně a komnat pro služebnictvo. Jeho jasnost a já si vezmeme zbytek.“

Biřici odkráčeli. Záře Džorekovy lucerny se vzdalovala kuchyňskou chodbou, dokud nezmizela z dohledu. Džosiri sevřel hrušku meče. Prsty se mu zatínaly a rozvíraly samy od sebe.

Následoval Kurkase velkou halou kolem plesnivého nábytku. Stopy ve špině prozrazovaly nedávnou návštěvu, ale ta se stěžila brát jako důkaz pokoutních čachrů. Ti ubožáci tam venku mohli prostě jen potřebovat střechu nad hlavou, i kdyby ta střecha měla být z větší části děravá. Džosiri však neviděl jediný náznak vyhaslého ohniště nebo odpadků pojících se s takovým přebýváním. Vzhledem k nedávným lijákům to bylo zvláštní. Léto bylo už jen vzpomínkou a město vězelo v sevření chladných spárů jeseně. I listy v Chajádrovém háji už se kroutily.

„To jsou mi věci.“

Kurkas doklopýtal kolem krbu k někdejšímu širokému schodišti, nyní zavalenému troskami zhroucené horní podesty. Z dolního úseku schodiště byly sutiny odklizené. U paty schodiště se ve smetí téměř blýskaly dřevěné dveře, netknuté plísni ani lišejníky. Těžká závora spočívající na sloupcích zárubně a druhý vrátní talisman si v podstatě říkaly o bližší průzkum.

Džosiri se vydal po schodech dolů. Na rameno mu ztěžka dopadla Kurkasova ruka.

„To už jste zapomněl, jak jsme si povídali o ranách a jejich slízávání, pane?“

Džosiri pustil Kurkase napřed, třebaže intuice ho od toho vši silou vrazovala. Kapitán došel k patě schodiště a vypořádal se s druhým talismanem navlas stejně jako s prvním.

„Kdoví,“ prohodil nenuceně, zatímco drtil botou kost. „Možná že když těchhle věcí rozbijete dost, smůla se obrátí ve štěstí. Vždyť víte, jako když se otočí kolo. Pomoh byste mi s tou závorou?“

Džosiri odložil lucernu. Pevně sevřel závoru a odsunul ji. Zaleschl tichý sbor hlasů. Zdušených. Stěží víc než šepot, snadno přehlušitelný vrzáním dřevěných prken v podlaze.

Opatrnost ho nabádala, ať zavolá kapitánku Darow a její biřice. Netrpělivost se dožadovala, ať jde dál.

Netrpělivost vyhrála.

Džosiri vytasil meč a zlehka otevřel dveře. Dřevěné schody a rozpraskanou omítku vystřídal holý kámen a houstnoucí mlha. Ze zvuků, už netlumených, se vyklubalo tiché nařikání a chvatný dech těch, kdo se snaží uniknout pozornosti. Džosiri opět zvedl lucernu. Kurkas tu svou odložil, aby mohl vytasit meč.

Naposledy na sebe kývli a pokračovali v sestupu.

Schody ústily do klenutého sklepa, v němž se vznášel žluklý zápach potu a tělesných výměšků. Stěny byly lemované zrezivělými železnými klecemi. Většina byla prázdná, ale z udusané slámy a dalšího smetí bylo patrné, že tomu tak nebylo vždy. Jakmile Džosiri sešel z posledního schodu, hrstka vyzáblých, ukoptěných obličejů se odvrátila a šouravě zacouvala zpátky do tmy. Všechny až na jeden, patřící zrzavému chlapci. Zatímco jeho společníci ustupovali, on se tiskl k mřížím a třeštil oči na Kurkasův varkoč.

„Fénix...“ Mezi mřížemi se natáhla špinavá ruka. Na bledém zápěstí zřetelně vystupovaly tmavé závitý cejchu ve tvaru růže. „Jdete nás osvobodit?“

Džosiri poklekl u klece a vzal chlapce za ruku. Prsty měl studené a tenoučké, ale síla jeho stisku působila povzbudivě. „Ano.“

„Posílá vás pan Trelan?“

Džosiri nevěnoval Kurkasovu tichému uchechtnutí pozornost. Další nechtěná připomínka jeho nového postavení. Zrádci, byť sebeurozenější, si nezaslouží sochy a portréty, podle nichž prostí občané poznávají lépe situované jedince. Nebýt Kurkasova fénixe, odvěkého symbolu trelanovského rodu, nenabízela by se žádná stopa. Chlapec vypadal, že může stěží pamatovat odsun, k němuž došlo před nějakými šestnácti lety. Pan Džosiri Trelan, vévoda ze zaniklého Eskavordu, pro něj mohl být jedině cizincem.

„Dalo by se to tak říct.“ Džosiri odtáhl ruku a zaměřil se na železný zámek klece. Na vypáčení byl moc pevný a Džosiri postrádal potřebné dovednosti na cokoli rafinovanějšího. Bude muset počkat na kapitánku. „Jak se jmenuje?“

„Altiris. Altiris Čaron.“

Džosiri se rozhlédl po klecích. Necelý tucet uprchlíků a všichni kromě chlapce se mu vyhýbali pohledem. Ve srovnání se stovkami stále pohřešovaných to byla pouhá kapka v moři. Jen tenhle sklep mohl pojmut čtyřicet nebo i šedesát lidí. „Kde jsou ostatní? Byli tu i další, ne?“

Váhavě přikývl.

„Kolik?“

Altiris se přes něj zadíval k roštovým železným dveřím za schody. „Nevím. Možná pár tuctů? Odvedli je tam. Po jednom. Odtamtud už se nevrací, to ne, ale slyšeli jsme křik. Další jsem byl na radě já. To mi řekla ta ženská v plášti z pírek. Říkala, že je to nutný. Usmívala se. To na tom bylo nejhorší.“

„Z pírek?“ ujišťoval se Džosiri. „Černých pírek?“

Altiris si skousl ret a pevně zavřel oči. „Černejš jako zlej sen.“

Džosiriho zamrazilo na zátylku. Nevybavoval si, že by mezi lidmi zajatými kapitánkou Darow viděl opeřenou pelerínu. To znamená, že ta žena je pořád tady. A jestli je jeho tušení správné...? Zahleděl se na železné dveře a znovu sevřel prsty rukojeť meče.

„Kapitáne?“ zamumlal.

„Možná je vhodná doba doběhnout pro kapitánku, jestli mi rozumíte?“ Kurkas zněl stejně nešťastně, jako se Džosiri cítil.

Džosiri zaletěl pohledem od Altirise k železným dveřím. „Poslužte si. Já počkám.“

Kurkas zavrtěl hlavou. „Kdepak. Na tohle neskočím. Podruhý už ne. Ale jestli kvůli vám umřu, už s váma nikdy nepromluví ani slovo.“

„Beru na vědomí.“

Když Džosiri přistoupil ke dveřím, opět se ho zmocnily pochyby. Kurkas měl pravdu, co se týkalo doběhnutí pro kapitánku a její biřice. Ale čeho tím dosáhne, kromě toho, že místo sebe pošle vstříc vranknechtčíným spárům někoho jiného?

Dveře se nehlučně otevřely na naolejovaných veřejích.

Jako první dolehl k Džosirimu pach. Smrt. Ne stará smrt v místnostech tam nahoře, ale kovová pachut čerstvě prolité krve. Hrubá dlážděná podlaha byla ztmavlá krví a ze všeho nejvíc

tam, kde vlhce lesklé drážky vedly k velkému, otevřenému roštu na protějším konci místnosti. Uprostřed komory si hověl nízký kamenný oltář s odřenými boky, do nichž byly vyryté podobizny mrchožravých ptáků se trpytivými drahokamy místo očí.

Nejpodivnější byl osamělý, prázdný klenutý průchod mezi oltářem a roštem. Podobně jako oltář byl zhotovený ze staršího, hrubšího kamene než místnost, v němž se nacházel. Podobně jako oltář byl pokrytý krvavými šmouhami – na světle šedém kameni byly vidět otisky mnoha různých rukou.

Ale po vranknechtce – nebo vlastně jakékoli živé bytosti kromě Kurkase – nebylo ani stopy.

Odtamtud už se nevrací, to ne.

Altiris mluvil o několika tuctech. Skutečný počet bude nejspíš vyšší podle toho, jak dlouho už ho tu drží.

„Blažená Lumestro,“ vydechl Kurkas.

„Už jste někdy něco takového viděl?“

„Ne, přísahám na matčinu duši. Nikdy jsem o něčem takovém ani neslyšel.“

Džosiri postavil lucernu na oltář a přitiskl si dlaň na ústa, jak se marně snažil vytěsnit ten puch. Žádná těla, ale to nic neznamená. Ne když se zpod roštu line zvuk tekoucí vody. Stoka nebo některý z přítoků Estriny.

Odtamtud už se nevrací, to ne.

Nevolnictví bylo dost hrozné. Tohle bylo horší. Ať už „tohle“ bylo cokoli.

„Myslím, že je načase, abyste doběhl pro kapitánku,“ prohlásil Džosiri.

2

Džosiriho matka kdysi tvrdila, že síň státní rady je nejryzejší esencí Trezijské republiky. V onom strohém sále se po bezpočet let odehrávala zásadní rozhodnutí a významné události, uskutečňované přičiněním zástupců nejurozenějších rodů.

Džosiri byl tehdy ještě chlapec a zapůsobila na něj obří vitrážová okna i kamenná vyobrazení dávno mrtvých radních popisovaná Katjou Trelan. Místo, kde je každý nádech opředen historií, vnikající do plic s lehkostí prachu. Její historky zanechaly takový dojem, že přežily i Džosiriho bouřlivé dospívání. Navzdory všem strastem, které z této místnosti proudily na jih, navzdory tomu, že u onoho pozlaceného stolu byla zosnována úmrtí jeho rodičů a útlak jeho lidu, si pro něj poradní síň uchovala téměř božské postavení.

Nebo k tomu možná ta úmrtí patřila. Třeba státní rada není odrazem obyvatel tam dole, ale božstev tam nahoře. Ze všech bohů a bohyň jen Lumestra dává najevo soucit se svými pomíjivými dětmi.

Devět křesel pod zlatou mapou Trezijského království, nyní scvrklého na republiku v obležení. Z říše zahrnující celý světadíl zůstaly čtyři kraje. Trezijská Koruna, duchovní srdce státu. Vzdorné Jižsko, svého času Džosiriho domov a panství jeho rodu. Obléhané Východsko. A Marka, poutající je všechny dohromady.

Pět mužů. Tři ženy. Jedno prázdné křeslo. A to poslední z nich nezřídka zastalo nejvíc práce. Na státní radě se hodně mluvilo a málo konalo. Stále však bylo lepší zasedat zde než v bezvýznamném davu velké rady v sále o patro níž.

„Proč jste si vůbec umanul, že se do toho vložíte, Džosiri?“ Pan Lamirov se předklonil v křesle a opřel se lokty o stůl. Se svou pleší a vyschlou, vrásčitou pokožkou v tu chvíli připomínal želvu snažící se vymanit z krunýře. „Nehodí se, abyste se zaplétal do... půtek.“

Džosiri v duchu napočítal do pěti, zčásti proto, aby vzbudil mylný dojem, že se nad těmi slovy důkladně zamýšlí, byť to nebyla

pravda, ale hlavně ve snaze zkrotit kypící vztek. Nesnášel tu upjatou, na míru šitou zdvořilost, kterou byl povinen nosit na zasedáních spolu s hedvábnou vázankou a vestou s vysokým límečkem. Škrtily ho a omezovaly ho, připadal si v nich jako někdo jiný... a tušil, že právě to je jejich účelem.

„Půtek, Leonaste?“ Oslovování jménem bylo libůstkou státní rady – předstírání důvěrnosti a společného cíle tam, kde nezřídka žádné nebyly. „Desítky mých krajanů mučených a zavražděných vrancí?“

„To jste přece zjistil až tam.“ Panu Lamirovovi se zablýsklo v očích. „Vše je otázkou úmyslu a dělá mi starosti, že představitel této rady popouští uzdu svému zápalu při přízemních kratochvích. Zejména radní s vaší... pověstí.“

Zaklonil se se spokojeným výrazem člověka, který právě zasadil pádný úder, i když nebylo úplně zřejmé, za jakým účelem. Při projevech pana Lamirova na zasedáních tomu tak bývalo často.

Džosirimu to zpočátku vadilo, protože žena, která v tom křesle seděla předtím, se při prosazování svých nekalých plánů vyžívala ve slovním šermování. Ale měsíce plynuly, žádné podobné plány se neuskutečnily a Džosiri pochopil, že Leonastu Lamirovovi jde vesměs jen o samoučelný důvtip a zvyšování svého sebevědomí na úkor druhých. Pokud se státní radní opravdu dali přirovnat k bohům, Lamirov byl Ješek Klatobor, uvelebený ve své trnové baště, nabízející muka a výhodný obchod každému v dosahu jen pro své povyražení.

Člověk nemusel mít kdovíjakou fantazii, aby si uměl představit přízračnou Ebigail Kiradin, jak se opovržlivě vysmívá svému nástupci. Té nikdo nemohl vytknout, že by neměla dalekosáhlé záměry, i když si při svém pokusu o ovládnutí republiky počínala bezohledně a přepočítala se. Vzpomínka na hrůzy, které rozpoutala, obvykle dodávala Džosirimu sílu strpět starcovo hnidopíšství. Ale ne dnes, kdy měl stále před očima hrůzy ze správcovského sídla. Trpělivost nikdy nepatřila k jeho hlavním přednostem a už mu začínala docházet.

„S mou pověstí...?“

Pohled přivřených očí z čela stolu ho upozornil, že jeho hlas má až moc blízko k vrčení. Malachiáš Reveque však jen dál otáčel v prstech filigránový perořízek a nijak se nesnažil zasáhnout do hovoru. Role prvního radního mu jako rozenému usmiřovateli slušela. Dobrotivá Lumestra, rozsuzující své hašteřivé sourozence... i když na to vůbec nevypadal.

Ve městě, kde tak často ohlašovaly společenské postavení vybrané látky a zlaté nitě, řadila Malachiáše nevýrazná šed vesty a dobře padnoucího saka spíš mezi průměrné kupce než držitele moci, jaká od doby královské neměla obdoby. Moci, která si vybrala svou daň. Tmavé vlasy už sváděly se šedinami stále vzdáleného středního věku prohranou bitvu.

Džosiri se zhluboka nadechl. „Můžete mluvit na rovinu, Leonaste. Jsme tu mezi přáteli.“ Lhaní mu díky bohaté praxi nečinilo obtíže. „Jak s tím souvisí moje pověst?“

Pan Lamirov uhnul pohledem. Byl postrachem těch, kdo se lopotili na jeho panstvích, ale potýkat se s těmi, kteří v odpověď vrčeli, ho brzy unavilo.

„Vaše pověst s tím souvisí všelijak, vaše milosti.“

Erašel Beral neprožila ještě ani polovinu Lamirovových šedesáti let. Málokdy mluvila bezúčelně nebo lehkovážně. To, že užila vévodské zdvořilostní oslovení, nebyla náhoda.

Erašelin otec bojoval a zemřel za vzpouru Katji Trelan. Následný odsun, trest uvalený státní radou za neúspěšné povstání, rozehnal její rodinu, stejně jako rodiny mnoha dalších jižňanů. Smírčí dekret ji osvobodil ze selannského statku a vrátil jí část majetku i pozemků zcizených po otcově smrti, ale mozolnaté ruce a ošlehaná pokožka ji budou vždy odlišovat od zhyčkaných vrstevníků. Stejně jako kaštanové vlasy, zastřižené nakrátko a nošené bez copů a stužek, jež byly u šlechticů obvyklé. Svou minulost nosila hrdě, zatímco Džosiri si občas přál tu svoji zapomenout.

„Můžu mluvit bez obalu?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Džosiri.

„To, že jsem volná, nemluvě o tom, že zasedám u tohoto stolu, je přímým důsledkem vašeho loňského počínání. Tytéž skutky uchránily jiné ze zde přítomných před šibenicí.“

Džosiri měl co dělat, aby udržel kamenný výraz. Trezijské dějiny se neustále mění. Utvářejí je ti, kdo jsou u moci. Džosiri nebojoval za republiku, ale za přátele. Za Malachiáše a za... Před očima mu vytanulo jméno. Jméno, které se snažil zapomenout tak usilovně, jak se letopisci státní rady pokoušeli vymazat Ebigail Kiradin z historie, aby někdo jiný nenašel v její vlastizradě inspiraci.

Džosiri skoro nepoznával oficiální zápis z onoho dne. Ten ho umisťoval do čela bitvy, která vytrhla otěže svrchované moci z Ebigailiných rukou. Jeho paměť si vybavovala mnohem skromnější příspěvek. Ale Malachiáš na tom trval. Bude snazší prosadit myšlenku ukončení okupace Jižska, pokud vejde ve známost, že jeho nejhanebnější syn odčinil své prohřešky.

A zabralo to. Při slavnostním uvedení do úřadu provolávala velká rada Džosirimu slávu jako jednomu z nich. Jemu. Synovi proradné Katji. Bylo by to k smíchu, kdyby ho netížil zármutek nad zabitou sestrou a domovem spáleným na uhel. Zachránil své nepřátele, ale zklamal ty, kdo mu důvěřovali. Erašel ho úmyslně oslovila vévodským titulem, aby mu to připomněla, přestože neznala celou pravdu. Osud Eskavordu a přilehlého vévodství byl přepečlivě utajován. Nebo aspoň jeho příčina. Osud byl znám všem. Z rušného městečka se stalo zapovězené místo, kde straší.

„Dělá se kolem toho zbytečný povyk,“ opáčil. „Jiní bojovali mnohem urputněji než já.“

„Posel, který mě uvítal v přístavu, si to nemyslel. Stála jsem tam, čerstvě vyloděná, ve vypůjčených šatech – těžko jsem přece mohla předstoupit před velkou radu ve farmářských hadrech, že? Víte, na co se mě zeptal? Jestli je pravda, že můj otec bojoval po boku slavného Džosiriho Trelana.“ Nevezele se zasmála. „Řekla jsem mu, že můj otec kvůli vaší matce zemřel u Zanj. Nevěděl, co na to má říct. Hodiny etikety mají své meze.“

„Nejsem moje matka,“ procedil Džosiri.

„Že ne? Účastníte se zasedání, jen když se vám to hodí. Po zbytek času se vměšujete do věcí, které je lepší přenechat jiným. Urovnáváte cechovní spory. Vměšujete se do biřických záležitostí.“

A teď, dnes ráno, dráždíte Vraní trh? To zní úplně jako Katja Trelan.“

„Kdybych to neudělal, zemřelo by víc našich krajanů.“

Plameny v Erašeliných očích trochu pohasly. „Vím. Ale tady nejde o jednotlivce. Nemůžeme si to dovolit. Počínání Vraního trhu je trestuhodné...“

„Vskutku,“ přikývl rozvázně pan Lamirov.

„...ale tato rada musí budit dojem, že jedná jednomyslně. Jednotně. Velká rada se bojí, co uděláte příště. Včera vás milovali. Dnes vás trpí. Co bude zítra? Za jak dlouho ve vás začnou vidět jen jižňanského prospěcháře, kterého je třeba odkázat do patřičných mezí? Vaše matka svou zbrkllostí málem vyhladila náš lid. Neopakujte její chyby.“

Džosiri otevřel ústa k odpovědi, ale zjistil, že se mu nedostává slov. Erašelin útok, na rozdíl od planého ostrovtipu pana Lamirova přesný a uvážený, šel blízko k nepřijemným pravdám. Pokud Lamirov byl Ješek, nic než bezcílná, samolibá zloba, pak Erašel byla Krkavec. Neúprosná, soustavná... a v první řadě rozhořčená životem prožitým ve stínech, pachtěním pro cizí účely.

Bylo zvláštní vidět v duchu Ješka a Krkavce, jak se hlásí ke společnému cíli – jako ztělesnění života a smrti stěží mohli být rozdílnější –, ale ne zvláštnější, než nacházet shodu mezi majetným rodem Lamirovců a téměř nuznou Beralovnou. Společný nepřítel spojuje rychleji než přátelství.

Džosiri opět uslyšel Ebigailin pohrdavý smích, tentokrát adresovaný jemu.

Stále zde byl cizí, i teď.

„Co bych podle vás měl dělat?“ zeptal se tiše.

„Nikdo nepochybuje o vašich úmyslech, Džosiri,“ odpověděla Erašel. „Ale pokud naši krajané mají mít aspoň nějakou šanci vrátit se na své místo v republice, potřebují, abychom jim vy a já šli příkladem. Abychom brali ohledy na to, jak se co dělá, a dokázali tím, že nejsme našimi rodiči.“

Džosirimu neunikl nenápadný jazykový posun, který je opět spojil za jednotným cílem. Potřebují nás. Nejsme našimi rodiči. Erašel v tom uměla chodit mnohem lépe a Džosiri přemítal, jak

v tom mohla získat cvik při obdělávání půdy na Selannu. Řečnictví a pšeničné lány představovaly nepravděpodobnou kombinaci. Nebo ji možná prostě jen otec, jímž tak očividně opovrhovala, lépe připravil na budoucnost, než by zřejmě byla ochotná připustit.

Třeba bude lepší ustoupit. Zakopat válečnou sekeru. „Co když to nedokážu?“

Zavržení křesla ohlásilo návrat pana Lamirova do boje. „Pokud loňský rok neprokázal nic jiného, tak to, že místo v radě už není dědickým právem, ale výsadou.“ Ukázal na prázdné křeslo. „Máme dva vhodné kandidáty na zbývající místo. Kdybyste odstoupil, ušetřilo by to nám všem obtížné rozhodování.“

„Opravdu?“ opáčil Džosiri.

Cuknutí Erašelina levého očního víčka mohlo znamenat, že neměla v úmyslu vyhrotit situaci do takové krajnosti, ale stejně tak dobře mohlo prozrazovat uspokojení. Malachiáš se tvářil zamýšleně. Kdyby se o této věci hlasovalo, mohl by samozřejmě vetovat výsledek, jelikož funkce a moc prvního radního byla vytvořena právě proto, aby bránila vnitřním rozbrojům, ale podryl by tím dojem nestrannosti, který se snažil budit. A co se týče ostatních, nápadně zamlklých během této výměny názorů...?

Paní Messela Akadra seděla jako vždy stranou od ostatních, se sklopenýma očima a nahrbenými rameny – ztělesnění člověka snažícího se neupoutávat pozornost. Marná naděje, protože by byla krásná, jen kdyby se pořád netvářila tak ustaraně. Takhle ovšem stříbrné stužky zapletené do černých vlasů jen podtrhávaly dojem ženy oplakávající ztraceného manžela, byť ženy příliš mladé na to, aby ji trápilo něco takového, a také netrápilo. Když se rodové křeslo uprázdnilo po strýcově zmizení a bratrancově dobrovolném odchodu do vyhnanství, jí bylo sedmnáct a byla stěží dospělá. Nikdo, a už vůbec ne sama Messela, nečekal, že ta zodpovědnost připadne zrovna jí. A tak se účastnila všech zasedání, všechno slyšela, ale nic neříkala. Bohyně Endala, zastíněná svými vrstevníky a uplatňující svůj vliv jen potají?

Pan Evarn Marest a paní Rika Tarev skýтали stěží lepší vyhlídky na podporu.

Tarevovci vlastnili desítky statků po celé Marce. Statků, jejichž pracovní síly, a tím pádem i zisky utrpěly po schválení smírčího dekretu bolestivou ránu. Rika měla odtažitou, vypočítavou povahu, pomáhala nebo škodila podle toho, jakou měla zrovna náladu, a obvykle měla náladu škodit. Podobně jako Ašana, bohyně Stálice a patronka Chadárské říše.

Co se pana Maresta týkalo, ten byl sice nástupníkem z titulu adopce, ne pokrevního příbuzenství, ale byl známý tím, že po pratetě zdědil spolu s panstvím a křeslem v radě i její zbožnost, ačkoli ta se v něm podle klepů probudila spíš proto, aby splnil podmínky řečeného dědictví, než z nějaké mimořádné lásky k Lumestře. Podobně jako bájný krutý Cál, který nikdy nic neudělal pro nikoho jiného než pro sebe.

Zbýval už jen jeden.

„Prdlačku.“

Mluví v křesle neseděl, ale rozvaloval se v něm. Byl to šlachovitý, světlovlasý muž, očividně znuděný zahálkou. Svým způsobem tu byl stejně cizí jako Džosiri, zaprvé svou opálenou pletí, patřící spíš do východního pohraničí než mezi bledší obyvatele města, a zadruhé svým oděvem. Na zasedání státní rady se chořdilo ve slušném oblečení, ne ve žlábkovaném brnění, tmavozeleném rytířském kabátci a s ocelovou korunkou. Pokud bylo Džosirimu známo, Stantina Izaka, velmistra essamerského rytířstva, s tímto tématem nikdo neobeznámil. Tuřil, že by to ani nikdo neudělal. Žádná božská role by Izakovi neslušela lépe než role Astora, boječtívěho a přímočarého boha Kovárny.

„Máte k tomu co dodat, Izaku?“ zeřpal se pan Lamirov. Ani na zasedáních rady nikdo neoslovoval Izaka jménem. Nikdo neměl pocit, že by ho na to znal dost dobře. „Mohl byste dodržovat protokol...“

„Mluvíte, jako by se Džosiri odpřížil a provedl něco žinantního za žádama rady, ale já o tom věděl. Probrali jsme to spolu a dořli jsme k závěru, že nemusíme marnit drahocennej čas rady...“ Izak zaletěl ředivým pohledem k Erařel, „...věcma, který je lepší přenechat jinejm. Čhtěl jsem tam vlítnout s výkvětem essamerského rytířstva a rozkrápnout pár lebek. Jeho jasnost mi to rozmluvila.

Pořád si myslím, že to neměl dělat, aby bylo jasno, ale já jsem jenom prostě voják.“

Džosiri zavrtěl hlavou. „To rozhodně ne, Izaku.“

Už jen proto, že byl lhářem, a to stejně přesvědčivým jako kterýkoli darebák živící se okrádáním druhých. Účast essamer-ského rytířstva při zátahu nehrozila, protože k žádnému rozho-voru nedošlo. Ale ani Džosiri nenašel v Izakově hlase či výrazu nic, co by to potvrdzovalo, ačkoli věděl, že jeho svědectví je od základu vylhané.

„Pak je váš úsudek stejně pochybný jako Džosiriho,“ prohlásil Lamirov.

„Já nevěděl, že potřebuju vaše svolení, když chci zvalchovat nějakou bandu budižkničemů.“ Izak líně zabubnoval prsty na stůl a napřímil se. „Víte co? Až budou příště Chadáři povykovat u brodů přes Ravonn, brány essamerský kapituly i hlídek roz-troušenejch kolem Stříbravy zůstanou zavřené, dokud nedosta-neme jiný rozkazy. Ještě mi připomeňte, je k tomu zapotřebí dvou třetin hlasů nebo prostý většiny?“

Pan Lamirov se na něj zamračil. „To přece vůbec není totéž!“

„No právě. Pokud se dá věřit prvnímu radnímu, u Chadářanů před sebou máme vyhlídku na trvalej mír. Ale Vraní trh? Tam žádnej mír není. Je to zatracená havěť pod nohama, ukradne všechno, co není přibitý, a zapichuje nože leckam, kde se to vů-bec nehodí.“

„Nikdo netvrdí, že vrancí nepředstavují potíže,“ ozvala se Era-šel. „Ale musíme vystupovat svorně. Lidé potřebují vůdce, ne ukvapence, co si potřebují něco dokázat.“

„Třeba bychom o tom mohli hlasovat?“ navrhl pan Lamirov.

Džosiri přemohl zakabonění. A bylo to tady. Erašel odvedla veškerou práci a pan Lamirov se teď chystal zasadit poslední ránu. Situace přece musí jít nějak zachránit. „Nemyslím si...“

Izak přestal bubnovat prsty na stůl. „Chcete hlasovat? Mám něco, co bychom mohli všichni podpořit.“ Zvedl pravici. „Tady je můj návrh. Ať využijeme toho, že nikdo netropí neplechu na hranicích a houfně vytáhneme do Kaliště. Zpřevracíme každej kámen, strhneme každou shnilou chalupu a zatkneme nebo

kuchneme všechno, co se dá na útěk do bezpečí, podle toho, jak se nám bude chtít.“

Džosirimu se zrychlil tep. Izakův návrh dalece přesahoval vše, oč usiloval. Velkou radu by z toho klepla mrtvice v obavě z odpлаты vranců, jejichž úplatky končily v kapsách radních a jejichž přízeň umožňovala udržet tajnosti pod pokličkou. Mohlo by to však nadobro zlomit moc Vraního trhu.

„Mluvíte o půlce přístavu,“ namítl pan Marest. „Potřebovali bychom stovky vojáků. Tisíce!“

Izak se zatahal za límec kabátce. „Jestli potřebujete vojsko, seženu vám vojsko. Stačí zvednout pravičku a říct ‚pro‘. Třeba se i pomodlit k Lumestře, jestli se k tomu vyburcujete. Uškodit to nemůže.“ Bouchl do stolu, až sebou paní Tarev trhla. „Co vy na to, Džosiri? Přišel jste dneska ráno na chuť draní peří?“

Džosiri zvedl ruku. „Proč ne? Pro.“

„Hodnej kluk. Co vy ostatní? Evarne? Riko? Leonaste?“ Izak poposedl v křesle. Oslovení jeden po druhém uhnuli očima. „Ne? Co vy, Messelo? Viktor by po takový příležitosti skočil. Ukažte nám špetku toho akadrovského zápalu, jo?“

Džosiri zafal zuby, protože když zaslechl to jméno, vzdmul se v něm přívál protichůdných citů. Messela nehnula brvou. Přinejmenším ona už se naučila, že kdo si chce uchovat důstojnost před Izakovým pohledem, udělá nejlépe, když se nebude snažit mu čelit.

„Hlasuji pro.“ Erašel pokrčila ramenem. „Nemám námitky proti činům, pokud jim předcházejí správná slova.“

Spíš došla k závěru, že Izak je cennějším spojencem než pan Lamirov. To byla vesměs pravda. Pan Lamirov by mohl vysypat ze svých pokladnic všechny zlaté koruny a stále by si nekoupil věrnost Essameru. Džosiriho matka se pokusila v podstatě o totéž a prohrála kvůli tomu válku.

„Tři pro,“ poznamenal Izak. „Přidáte se k zátahu, první radní?“

Malachiáš mlčel a tiše ťukal levým ukazováčkem do područky svého křesla s vysokým opěradlem. Z jeho výrazu se nedalo poznat, na co myslí. Džosiri měl dojem, že tomu tak poslední dobou bývá stále častěji – důsledek příliš dlouhé

doby strávené usměrňováním obou rad republiky. V politice často jde o zatajování úmyslů, dokud z nich nezačne plynout nějaká výhoda. Džosiri ten princip chápal, jen jeho zvládnutí mu unikalo.

„Hlasuji pro.“ Messela zvedla pravici, zprvu rozechvěle, ale se sílící sebejistotou čím dál pevněji. Dokonce i odtrhla oči od stolu. „Máte pravdu, Izaku. Můj bratranec by neváhal.“

Izak se zakřenil. Pan Lamirov zbledl. Paní Tarev ani pan Mareš se netvářili o nic klidněji. Nebylo divu. Jedno křeslo bylo stále prázdné a Messelin hlas tedy zvrátil jazyček vah. Velká rada nebyla jediným místem, kde Vraní trh nenápadně uplatňoval svůj vliv. Čím starší rod, tím více skrývaných tajemství.

„V této radě se nehlasuje v zastoupení,“ poznamenala paní Tarev. „A rozhodně ne jménem zostuzených příbuzných.“

Pan Lamirov souhlasně přikývl.

Na dlažbě zaskřípělo odsouvané křeslo. Malachiáš vstal.

„Messela už se rozhodla,“ pronesl vlídně. „Já jsem naopak moc rád, že se jí konečně vrátil hlas a těším se, že ho uslyším častěji. Mé rozhodnutí je tím pádem o to těžší. Obávám se, Izaku, že ne-souhlasím s vaším výkladem situace. Hlášení pana Kraina sice bezesporu působí povzbudivě, ale k trvalému míru s Chadářany máme ještě hodně daleko. Byl bych radši, kdybychom se neocitli ve válce s Chadářany a Vraním trhem současně.“

Džosiri zůstal zírat. Hlasování nebylo s výjimkou Messely žádným překvapením, ale tohle? Dostavily se nepřijemné myšlenky. Malachiáš uzavřel s Vraním trhem dohodu, aby svrhl Ebigail Kiradin. Je snad stále pod jeho vlivem? „Rušíte tedy hlasování?“

„Berte to spíš jako odklad popravy,“ odpověděl Malachiáš. „Dokud si nebudeme moct být jisti úmysly císaře Kaie. Do snah kapitánky Darow se smíte dál zapojovat s mým osobním svolením. Věřím, že tím zmírím vaše zklamání, Džosiri? Izaku?“

Džosiri přikývl. Zastyděl se za své unáhlené závěry, byť vzešlé z roztrpčení. Politika. Vždycky v tom je politika. Jen ho mrzelo, že to není něco hmatatelnějšího.

„Troufám si říct, že jo.“ Izak se zaklonil s výrazem člověka spokojeného se svými výhlídkami. „A i kdyby ne, hodně jsem se toho dneska dozvěděl.“

„O čem, prosím vás?“ neudržel se pan Lamirov.

„O tom, kdo z nás si ucvrnkává do kalhot při pomyslení, že by rozzlobil Vraní trh. Vždycky je hezký vědět, kde kdo stojí. I když je to třeba v loužičce.“

„Jak se opovažujete!“ Pan Lamirov vyskočil s hbitostí, jakou by u něj Džosiri nečekal, a zašermoval prstem přes stůl. „Takhle se mnou nebude mluvit nějaký... nějaký...“

Malachiáš si odkašlal. „Myslím, že bychom mohli prohlásit zasedání za ukončené. Doufal jsem, že se před večerním plesem ještě uvidím s rodinou, a myslím, že všichni uvítáme příležitost k tomu, aby se horké hlavy zchladily a jazykům se vrátila aspoň špetka zdvořilosti.“

Pan Lamirov odtrhl zrak od Izaka. „A hlasování o chování pana Trelana?“

„Tato rada mu stěží může vytýkat stejné počínání, jaké jsem právě schválil, nemyslíte? Vždyť bychom vypadali směšně.“

Pan Lamirov zapátral u stolu po podpoře. Žádnou nenašel, a tak se odmlčel.

Malachiáš se mrazivě usmál. „Jsem rád, že jsme se dohodli. Mějte prosím na paměti, že každý z vás zasedá v této radě z určitého důvodu. Po zítřejším hlasování bude obsazeno deváté křeslo. Snažme se jít nově příchozímu dobrým příkladem.“ Z hlasu i tváře se vytratil chlad. „To je vše. Džosiri? Zdržte se na okamžik, pokud můžete.“

Džosiri zůstal mlčky sedět, zatímco ostatní odcházeli.

Malachiáš si vyměnil několik tichých slov s Messelou a pak za sebou zavřel dvoukřídlé dveře. Pózu prvního radního vystřídal podstatně skromnější postoj člověka, který kdysi pozval do svého domu ušlého jižňana vydaného napospas osudu.

„Můžu vám nabídnout něco k pití?“ zeptal se. „Ebigail měla sice mnoho nedostatků, ale nashromáždila zásobu prvotřídní vínovice. Zjistil jsem to teprve před týdnem a pořád ještě trocha zbyla.“

Džosiri vyprskl. „Jak znám paní Kiradin, nejspíš bude otrávená.“

„Pokud ano, je to velmi pomalý jed, protože mě zatím neskolil.“ Malachiáš pokrčil rameny. „Na karafě jsou stopy po jejích drápech, ale nic bližšího jsem neodhalil.“

Přešel k severní stěně, již vévodila obří zlatá mapa. *Odvěké a právoplatné hranice Trezijského království*. Leccos z onoho území už dávno uchvátily jiné státy. Chadárská říše na východě. Svárlivá trákijská thénství na jihu. Enklávy jiných, podivnějších národů, Džosirimu známých jen z pověstí. A mapa přesto zůstávala, ozvěna dávné minulosti a snad i ambice do budoucna. Na jedné straně to bylo uklidňující, na druhé skličující.

Malachiáš odklopil část dřevěného obložení pod mapou a vytáhl křišťálovou karafu se dvěma skleničkami. Postavil skleničky na stůl a nalil.

„Na co si připijeme?“

Džosiri se chopil sklenky a vzhlédl k mapě. „Na republiku?“

Malachiáš se usmál. „Urazil jste opravdu dlouhou cestu. Mám pocit, že slyším vaši matku, jak zhrozně kvílí z mlhy onoho světa. V této síni je tolik starých hlasů. A také tolik starých chyb.“ Zavrtěl hlavou, zvedl sklenku a pokračoval už méně plačtivě. „Ne. Napadlo mě třeba na ztracené přátele. Kéž se na ně nezapomene.“

„Na ztracené přátele.“

Těch, co zmizeli v mlze, už bylo tolik. Kromě jiných i sestra, která prokázala mnohem lepší vůdcovské schopnosti než on. Džosiri přemítal, co by o něm teď Kalenna řekla. Nejspíš by se rozesmála. Snesl by to, kdyby to znamenalo, že ji znovu spatří. Jenže Kalenna byla tatam, padla za obětí témuž ohni, který strávil jejich rodové sídlo.

Křišťálové sklo cinklo a Džosiri usrkł. Sladká, jemná a s náznakem vanilky, prozrazujícím pálenku, která dlouho zrála v nejlepších sudech.

„Jsme ještě my dva přátelé?“ zeptal se. „Mimo zasedání rady vás vídám málokdy...“

„Mluvíte jako Lily.“

„Vaše manželka má hezčí hlas.“

„Ale pochybuju, že by překonala Izakův výstup,“ odpověděl Malachiáš. „Dlužíte mu službičku.“

„Ten chlap je učiněný uragán.“

„To je. A vy si musíte dávat pozor. Nebude to naposledy, co se vás někdo pokusí vystrnadit. Nemůžu vás chránit věčně.“

Vínovice ztratila chuť. Výtka byla stále výtkou, a to i když byla pronesena v soukromí. Navíc o to horší, že ji pronášel přítel, a tudíž vypovídala spíš o zklamání než hněvu.

„Jste tedy jako Erašel? Myslíte, že jsem měl žádat o svolení?“ Do Džosiriho hlasu se vmísila hořkost. „Viděl jste, jak rychle vy-couvali ze střetu s Vraním trhem. Kdybych zažádal o požehnání rady, odmítli by a pak...“

„A pak byste to stejně udělal a situace by byla ještě horší.“ Malachiáš vzdychl. „Je lepší prosit za odpuštění už vykonaného činu. Jste podobnější Viktorovi, než si přiznáváte.“

Džosiri se odvrátil, aby nebylo vidět, jak se mračí. „Myslíte, že jsem jednal špatně?“

„Cha! Vráťm vám to. Myslíte, že vám zazlívám zachraňování lidských životů?“

„Jistěže ne.“

„Zde tedy máte svou odpověď. Jak hrozné to bylo?“

Džosiri se otočil zpátky k němu. Před očima se mu opět vyno-řilo sklepení Vinšnova, vzpomínka tak živá, že ucítil pach krve. „Darow si myslí, že jsme objevili doupě šílence.“

„A vy?“

„Nevím. Jen chci najít ostatní, dokud je ještě šance. Škoda že jste nehlasoval s námi.“

Malachiáš zakroužil skleničkou a zadíval se do zvířené tekutiny. „Tak jednoduché to není.“

Na obzoru se objevily vyjeté koleje staré hádky. „To nikdy.“

„To už jsme řešili. Nemohu vždy jednat tak svobodně, jak bych si přál. Je třeba udržovat rovnováhu.“

„Chcete říct, že je třeba konejšit Lamirovovu ješitnost.“

„Vy vidíte funkci prvního radního jako obušek, moc, kterou je třeba uplatňovat. Ale každá moc užíváním slábne, Džosiri. Když na ni spoléháte, lidé přestanou poslouchat, proč jste přitlačil na

pilu, a zapamatují si jen, že jste to udělal. Nemohu napravit nerovnosti v republice, pokud mě lidé budou mít za tyрана.“ Výmluvně se zadíval na Lamirovovo křeslo – to, v němž ještě nedávno sedávala Ebigail Kiradin. „A tyrani končívají špatně.“

„Nejste takový, abyste dopadl jako ona.“

„Nejste to vy, koho musím přesvědčit. Tato republika stojí na ramenou nejstarších trezijských rodů a ty si žárlivě střeží svůj vliv. Vidí, co už jsem udělal pro odčinění dávných chyb, a bojí se, co udělám příště. Kdybych příliš často upřednostňoval vaše přání před tradicionalisty jako Leonast, dopadne to pro všechny nedobře.“

Hry. Samé hry a přetvařování. „Chápu.“

„To je dobře.“

„Ale to neznamená, že se mi to líbí.“

Malachiáš dopil sklenku a nalil si další. „Musíte to vidět z dlouhodobého hlediska, Džosiri.“

„Z dlouhodobého hlediska nás všechny vezme Krkavec.“

„Ano a my máme možnost něčeho dosáhnout, než k tomu dojde. Čerstvá krev. Rada zastupující všechny lid. Přiznávám, že jsem doufal v něco lepšího od Riky a Evarna, ale už ztratili veškerou jiskru. Postupem času se utvrdili ve svých zvycích.“

Džosiri se uchechtl. Oba byli o několik let mladší než on a Malachiáš. „A Messela?“

„Vypadá slibně. A Erašel se aspoň řídí zásadami, a ne svou hrdostí, i když s ní nevycházejí. Dobře jste udělal, že jste ji doporučil.“

„Potřebovali jsme někoho dalšího z Jižska. Někdo jako ona je lepší než další bývalý povstalec. Vlkohlav v radě? To by starou gardu už teprve vyvedlo z míry.“

Malachiáš se pousmál. „Vidíte? Taky umíte myslet jako politik, když chcete. Bylo by nepatřičné se zeptat, pro kterého z předpokládaných kandidátů budete zítra hlasovat?“

„Asi ano. Ale já jsem jenom jižňanský prospěchář. Nevyznám se v tom.“ Pokrčil rameny, jako by to bylo nedůležité téma, ačkoli ve skutečnosti o tom hodně přemýšlel. „Konor mluví hezky, ale za očima má něco, čemu nedůvěřuju.“

„Vždyť je to kupec,“ podotkl Malachiáš. Konor Zarn byl kupec asi tak, jako Izak byl „jen“ voják. Polovina obchodních lodí

plavících se přes Endalii do Trákie plula pod jeho vlajkou. Jeho jmění by před dvěma sty lety povýšilo jeho rodinu mezi ty nejurozenější. Dnes bylo považováno za nevkusné a bylo předmětem závidi rodů s poloprázdnými pokladnicemi. „Straníte tedy paní Mezar? To se divím.“

„Umím dát minulost stranou, když musím.“

„Sabelin otec podepsal rozkaz k popravě vašeho otce.“

„Váš taky. Zatím jsem se vás kvůli tomu nepokusil zabít.“

„Tchán, přesněji řečeno. Přiřazení k Revequeům mělo mimo jiné tu výhodu, že nemám tak moc poskvrněné ruce rodovými hříchy.“

Džosiri si nedělal z opravy těžkou hlavu. „Paní Mezar se snažila odškodnit Jižsko ze všech nejusilovněji. To bych přiznal, i kdyby se mi osobně nelíbila.“

„Ale líbí? Chci říct, líbí se vám?“

„Je přímá. Neschovává se za tradice a protokol. Pochybuju, že někdy budu mít jistotu, co si myslí Konor, ale jsem si jistý, že Sabela se nebude ostýchat říct, co má na mysli.“

„A hezky nahlas. Taky bych pro ni hlasoval, kdybych mohl. Jako první radní však v těchto věcech musím zůstat nezaufatý. Ale ona projde celkem snadno i bez mé podpory.“ Malachiáš svíral jednou rukou opěradlo svého křesla a druhou rukou ukazoval na jednotlivá prázdná místa. „Messela. Erašel. Izak. Sabela. Pochybuji, že s vámi budou vždy souhlasit, ale musíte připustit, že je to krok vpřed proti tomu, jaké poměry tady vládly po vašem příjezdu.“

Džosiri souhlasně přikývl. Průměrný věk radních pro začátek klesl o dobrých dvacet let. Kromě Lamirova byl už jen Izak starší než Džosiri, a to jen o pár let. Ani přibráním paní Mezar se situace nepřikloní výrazněji k hrobu. Ani zdaleka se to nepodobalo kmetům a zakořeněným postojům, které dohlížely na likvidaci Jižska. Malachiáš však jedno jméno vynechal.

„A co vy?“

Malachiáš si dolil do sklenky další hlt vínovice. „Vychytralost má své meze. Dříve či později budu muset přitlačit na pilu a to už mi neprominou. Tuto funkci jsem přijal jen s nadějí, že přesvědčím Viktora, aby se toho břímě chopil místo mě, ale osud měl jiné úmysly.“

Džosirimu se vybavila chvíle, kdy naposledy viděl Viktora Akadru, osamělého a beze špetky kajícího, se spálenými eska-vordskými poli za zády. Ještě teď v něm doutnal hněv. Rozvrácená rodina. Zničený domov. A to vše Viktorovou rukou. „To ano.“

„Já jen chci zanechat situaci lepší, než jaká byla předtím, Džosiri. Pochybuji, že to dokážu bez vaší pomoci. Tak prosím buďte opatrnější. A pamatujte si, že jsem váš přítel, i když se té role nemohu zhostit pokaždé.“

Džosiri přikývl. Zamrzelo ho, že si někdy myslel opak. „Jděte domů, Malachiáš. Pobuďte s rodinou, než se váš dům zaplní cizími lidmi soupeřícími o ochranu.“

„To mám také v úmyslu.“ Malachiáš obešel stůl a napřáhl ruku. „Ale uvidím vás později, ne? A Anastázii také? Pár přátel mezi uchazeči o přízeň?“

„Už se těší,“ zalhal Džosiri.

Stiskl Malachiášovi ruku a nechal ubíjející ovzduší poradní síně za sebou.

Malachiáš ztěžka dosedl do křesla. Pravdy a lži byly vyčerpávající, už když se pronášely každá zvlášť. V pečlivě namíchané kombinaci unavovaly jako máloco.

„No?“ zeptal se prázdné komnaty. „Jsi spokojená?“

Chvilí se opájel představou, že je tak sám, jak se zdá. Pak se v protějším rohu zavlínily stíny víc, než umožňovalo odpolední slunce, a on ucítil chladnou vůni mlhou opředených uliček Kaliště. Vůni zászvěti.

Vyslankyně přistoupila ke stolu. Pod kápí opeřené peleríny byly vidět lhostejné zelené oči. Její obrys se i na denním světle rozostřoval a měnil, jako by tam ve skutečnosti nebyla.

„Mí pobratimové a posestrimy nebudou mít radost. Měls ho zastavit.“

Malachiáš zavřel oči a přemohl zachvění. Na přítomnosti vyslankyně bylo něco znepokojivého. Něco ne zcela lidského.

Výhrůžky byly dost hrozné, ale slyšet je pronášené hlasem, který by jinak byl příjemný, smyslný? Ani sebevětší množství vínovice by nezabránilo tomu, aby mu ztuhla krev v žilách.

„Jen by ho to utvrdilo v odhodlání. Takhle se bude krotit.“

„Měls udělat víc.“

Že by v jejím hlase zazněl nový tón? U někoho jiného by to Malachiáš považoval za nejistotu. Snad i lítost. Přestože však této vyslankyni chyběla neskrývaná zášť jejího předchůdce, nic zatím nevybízelo k domněnce, že by mohla být milosrdnější než on. Ale třeba je i tak na místě trocha vzdoru.

„Svolil jsem, že budu přehlížet leccos, ale únosy a vraždění? Ty utajovat nebudu.“

„Byl bys radši, kdyby mí pobratimové a posestrimy vzali věci do svých rukou?“

Opět se distancovala od pohrůžky. Zajímavé.

„Tvoji pobratimové a posestrimy by spíš měli zvážít, zda nepropustit zajatce. Vzít mu motivaci.“

Zaváhala. „Mí pobratimové a posestrimy si nenechají rozkazovat.“

„Viděl jsem hlášení o tom, co se s těmi lidmi dělo. Jaká výhoda může plynout z takové krutosti?“

„To není tvá starost.“

„Jsou to moji poddaní,“ odsekl. „Samozřejmě že je to má starost.“

„A tvé děti? Jsou i ony tvou starostí?“

Malachiáš se bez rozmýšlení zvedl. Pokusil se chytit vyslankyni pod krkem. Rozplynula se v přívalu vlnivých vraních stínů. Malachiáš, povzbuzený hněvem a následky vínovice, skoro ani nevnímal, jak ho přitom ovanul mráz. Jakmile se zhmotnila u okna, otočil se a píchl prstem do vzduchu.

„Jestli se jim něco stane, tak...“

Sevřela mu zápěstí a zkroutila mu ruku za záda. Před očima se mu zatmělo. „Co pak, pane Revequeue?“

„Tak vypustím Izaka,“ zasípal. „A nebude to jen Essamer. K honu se přidají i ostatní kapituly. Ty z vás, které neupálí, svrhnou do moře.“

Stisk zesílil. „Nás nedokázala zapudit ani Malatriant. Co vás vede k víře, že to dokážete vy?“

„Vraní trh z dob tyranky je tentam. Váš Sněm je pouhým stínem.“ Malachiáš polkl. „Proč byste mě jinak potřebovali? Proč jinak ty obavy z toho, co by Džosiri mohl odhalit?“

Sevření na zápěstí povolilo. Strčila do něj, až zavrával.

Malachiáš se zachytil stolu. Navzdory tepající paži se dmul nadšením. Nebylo důležité, že vyslankyně neučinila žádný přímý ústupek. Teď vyhrál on. Dosáhl prvního vítězství tohoto druhu po mnoha měsících. Vraní trh skutečně slábne. Nebo si možná vyslankyně uvědomila, že zašla moc daleko.

„Mí pobratimové a posestrimy mají další žádost,“ prohlásila. „Jsou přesvědčeni, že by bylo v zájmu všech, kdyby byl do státní rady přijat Konor Zarn, a ne paní Mezar.“

To znamenalo, že Zarn je v područí Vraního trhu... nebo možná dokonce i jedním z pobratimů. Přinejlepším mu bude překážet. Přinejhorším ho zaučují pro roli Malachiášova budoucího nástupce. Obojí by bylo katastrofální.

„Ne.“

Pod kápí vyslankyně se zablýskly oči. „Ne?“

„To neudělám. Když mi Vraní sněm pomohl sesadit Ebigail, slíbil jsem mu podporu ve státní radě. Ale nejsem jeho figurka.“

Střetl se s jejím pohledem. Tichým. Nehybným. Zatajil dech. A je to tady. Nebo si její neochotu předtím jen představoval? Měly jeho hrozby opravdu nějaký dopad? Pokud se mylí, může přinejlepším doufat, že cenu zaplatí jen on sám a jeho rodina bude ušetřena. Pokud však má pravdu, mohla by se mu přece jen naskytnout šance vyvázat se z bláhové dohody.

Vyslankyně vzdychla. „Ach, Malachiáši. Všichni jsme jeho figurky.“

Vkročila do stínu a zmizela. Malachiáš sáhl po vínovici s povzdechem vycházejícím snad až odněkud z bot.

Až když zvedal sklenku k ústům, uvědomil si, že to bylo poprvé, kdy ho místo titulu oslovila jménem.

3

Do Kaliště dříve či později přiteklo vše, co mělo nějakou cenu. Peníze. Zboží. Životy. Láska. Naděje. Symboly obchodu, s nimiž se do křivolakých, propadajících se uliček vydávali ti, kdo potřebovali službičku. Aparu zamlada sledovala prosebníky ze střech a oddělovala hrdé od zoufalých, bohaté od chudých. Okem protřelé bludičky posuzovala, kdo bude zralý na oškubání, až mu zamítnou jeho žádost. Z každého se stávala lovná zvěř, jakmile vykročil z prosluněného města do nepolevující mlhy. Z každého kromě těch, jimž Vraní sněm zaručil ochranu.

Ubírala se úzkými, dlážděnými uličkami. Vrancí a vranice ji pozorovali ze stínů, vyhlíželi dírami pro oči zejícími ve špinavých plátěných maskách. Sledovali ji, jako kdysi sledovala i ona, ale spíš z plané zvědavosti než s dravým úmyslem. Inkoustově černá, nadpozemská pírkra krkavčího pláště z ní dělala kořist mimo dosah běžných ambicí. Nikdo, kdo měl špetku soudnosti, by nedráždil vranknechtku.

Bylo to tím ironičtější, že Aparu se jí nikdy nesnažila stát.

Dodnes si vybavovala, jak poprvé spatřila vranknechtku. Nebylo jí tehdy víc než jedenáct nebo dvanáct let – i ona sama měla o roce svého narození dost mlhavou představu – a stále byla jen obyčejnou čekatelkou, ptáčetem tak mladým, že ještě nemohlo být prohlášeno za právoplatnou vraneckou posestřimu. Měla skvělou živnost na Krajkárně, vybírala kapsy zákazníkům vykřičených domů a žádný z nich na to nepřišel. Až moc se ale naparovala s výdělkem a vysloužila si závistivý výprask.

Snažila se bojovat, ale odmalička byla spíš šlachovitá než silná. Po prvním zlomeném žeburu žadonila o smilování. Čorn ji tloukl dál, ačkoli už měl v kapse mince, které ukradla. Byl o tři roky starší, zakrátko se měl stát pobratimem se vším všudy a to v něm probouzelo pýchu i surovost. Když jí potřetí zabořil tvář do špíny ve stoce, Aparu pochopila s naprostou, ochromující jistotou, že ji chce připravit o život.

Bití ustalo ve sborovém křiku a šoupavém zvuku zoufalých nohou. Apra se ani nenadála a už jí otrhaná posestrima pomáhala vstát.

Na tohle nejsi stavěná. Odejdi, dokud můžeš.

Její slova jí utkvěla v paměti. Apra nikdy nepřemýšlela o tom, zda je posestrima mínila jako poučení nebo výzvu, jen věděla, že si je vyložila jako to druhé. Co jiného mohla dělat? Kaliště bylo jejím domovem a Vraní trh její rodinou. A tak se špinavým obličejem ztuhlým zaschlými slzami odkulhala k pobřeží. Tam vyryla Čornovo jméno do kamene, ten zakopala se svou poslední mincí a útržkem ptačího pera a snažně prosila Krkavce, ať vyrovná její účty.

Čorn si dva dny nato zlomil vaz při útěku oknem měšťanského domu. Říkalo se, že měl zkrátka smůlu a zpackal skok, jaký by zvládlo i čtyřleté dítě. Apra věděla své. Po zbytek života splácela dluh u Krkavce.

Zaplašila staré vzpomínky a přidala do kroku. Hluboko v Kališti byla vždycky zima, i v létě. A něco v ní poslední dobou pociťovalo ten chlad naléhavěji. To něco k ní vlastně nepatřilo, ale svíralo jí duši od chvíle, kdy to do ní vložil Viktor Akadra. Ozvěna Tmy, která z ní dělala hříčku jeho rozmarů.

Obešla zanesenou kašnu Cálava dvora a přemohla důvěrné známé zachvění při pohledu na sochu anděla s trouchnivými křídly – napůl žena, napůl had, s konstrukcí ze shnilých vraních per místo křídel. Mezi mechem pokrytými náhrobky zela dokořán křivá brána Desátkového kostela. Nad ní se tyčily nerovné, hranaté věže a za nimi přečnívající zdi hrázděných domů, udržovaných řetězy a podpěrami ve vztyčené poloze. Stejně jako kalištské brlohy byly dnem města, tak i Desátkový kostel byl dnem Kaliště.

Nebyly tu žádné stráže, nebo aspoň žádné na první pohled viditelné, a žádní prosebníci. Obojí dorazí později, až se setmí a prázdné ulice se zaplní lidmi pasoucími po jídle a prchavé útěše. Taková byla totiž pravda planoucí ve vtíravých stínech – Vraní trh přinášel obživu každému, kdo po ní zatoužil... za nejvyšší cenu, jakou si mohl dovolit.

Stíny v klenuté bráně se shlukly do mužské postavy se shrnutým krkavčím pláštěm a staženou kápí, pod nimiž byl vidět tucetový oděv a neméně zapomenutelná tvář. Méně významní pobratimové se snažili skrývat svou totožnost, ale vranknechti se vyžívali v minulosti. Minulosti a strachu. „Posestrimo. Jak se ti líbí život šlechtičny?“

Za výsměchem ševalila závist.

„Mám jednání se sněmem, Erade.“

Přikývl. „To prý já taky. Ale možná bys měla počkat.“

Jako děti spolu běhali a zaučovali se řemeslu pod pozorným dohledem staré Inbary. Zvláštní pár, jelikož Erad byl vrancem od narození a ona se ocitla v hnízdě v důsledku osiřelosti. Pouto navázané v dětství však přetrvalo.

„Nějaké potíže?“

Lhostejnost vystřídal prohnáný úsměv. „To závisí na tom, kde zrovna stojíš. Pro tebe a pro mě ani ne, pro Nalku...?“

Nalka velela vinšnovskému hnízdu a sotva stihla vklouznout za závoj onoho světa, než přiběhli biřící. Svou nedbalostí odhalila státní radě posvátné místo, a navíc ztratila cenné obětiny.

Obětiny. Apara se nad tím slovem zamračila. Staré obřady, nově sloužené pod vlivem silícího zoufalství s nadějí, že dar krve a ducha upoutá pozornost prastarého oka.

Přejela pohledem zvětralé basreliéfy a zastavila se u těžkých černých vrat kostela. „Jakou podle tebe má šanci?“

„Kdoví? Bývaly časy, kdy vranknecht skoro nemohl šlápnout vedle.“ Erad pokrčil rameny. „Ale teď, kdy mlha ustupuje a Krkavec je hluchý? Bude mít štěstí, když odejde živá. Pokud nenešeš zprávy, po nichž seschlá srdce pookřeje. To by ji mohlo zachránit.“

„Moje slova Nalce nepomůžou.“

Důvěrně známý nával viny. Viny, která jí nepatřila. Vyvěrala ze stínu připoutaného k její duši. Cena za stará selhání. Bylo dost špatné, že tu vůbec byla a s ní příslib poddanství, pokud jí Viktor Akadra znovu zkrříž cestu. I v nečinnosti ji však stín odmítal nechat na pokoji. Bez pánova vedení nemohl ovládnout Apařinu

duši, ale s rozkoší v ní probouzel soucit tam, kde to nebylo na místě. Soucit byl u vranknechtky na místě zřídka.

Erad zamručel. „Jediná spása je ta, kterou si ukradneš. Tak je to?“

Apara se při tom úryvku modlitebního zpěvu ošila. Ta slova tvořila základ veškeré činnosti Vraního trhu. Nic není zadarmo a druhým ber, co se ti zlíbí. „Tak jsem to nemyslela.“

„Tos měla tak špatné ráno?“

Apara zavřela oči a opět se ocitla v poradní síni. „Dost na to, abych skončila v mlze vedle Nalky, když to takhle půjde dál. Pan Reveque je tvrdohlavý.“

„Varoval jsem tě, že tu funkci nemáš brát.“

„Neměla jsem na vybranou.“

„Vždycky je na vybranou, posestrimo.“

Je vůbec něco neužitečnějšího než opožděná rada? Erad nevěděl, jak se věci doopravdy mají. Nevěděl o stínu připoutaném k její duši a dohodě, která svázala Aparu s Vraním sněmem ještě pevněji než předtím. „Doufám, že nikdy nebudeš mít příležitost zjistit, jak moc se mýlíš.“

Zavrtěl hlavou. „Co se stalo se Stříbrnou sovou a jejím věčným úsměvem?“

Apara se zamračila nad starou přezdívkou, ztracenou spolu se zlodějským povoláním, které měla tak ráda. „Všechno má svou cenu, milý pobratime. I úsměvy. Už nemám žádné na rozdávání.“

Převalil se přes ni ženský výkřik, jemuž ani mlha a kamenné zdivo neubraly na pronikavosti.

Dveře se se zavrzáním otevřely. Vchod zaplnila otrhaná postava. Byla oblečená v šedivém vlněném oděvu a v záhybech kápě byly vidět jen zelené oči. V hrubých rysech připomínala člověka, ale stejnou měrou i něco jiného. Jako by její roucho nebylo to jediné, co se na okrajích třepí.

Stařešinové a stařešiny byli bezejmenní, zaměnitelní a ženy bylo možné odlišit od mužů jen podle docela nepatrných rozdílů ve vzhledu a hlasu. Krkavcův dar, umožňující Apaře kráčet stezkami onoho světa a ovládat neklidné duchy svého pláště, jim kořalo žilami jako mlýnský náhon. Odměna za služby prokázané

Vranímu trhu a jeho Sněmu. Nebo jí aspoň měl být. Teď se zdáli nějak scvrklí, křehcí. Jako by v důsledku Krkavcova odstupu slábli. Apra ne poprvé zauvažovala, jak jsou asi staří.

Sněm k podobným domněnkám nevybízel. Jeho členové byli prastaří, už když Apařini rodiče byli mladí. Prapředkové ve stínech, obávaní a ctění. Ať si občané slunného světa považují věčnou přítomnost velekněží za bájnou smyšlenku – Inidro Krastin, Karn Atariss a Endri Šurla, jména předávaná jako tituly s cílem oklamat důvěřivce. Ozvěny dávných vraneckých praotců a pramatek. Apra věděla, že tomu tak není. Kdo se ocitl v jejich přítomnosti, nemohl tvrdit opak. Staletí k nim lpěla jako rubáše.

„Buďte pozdraveni,“ vydechl stařešina. „Vraní sněm vás předvolává.“

Vydali se za ním a jejich kroky spolkla mlha. Světlo vnějšího světa zmizelo v neodbytném šeru. Mohutné, sinálé svíce vydávaly mihotavou olejnatou záři zbarvenou spíš dozelená než dooranžova. K vůni loje se přidával odér prachu a starých vzpomínek. Kolem stěn z holých cihel a drolicí se omítky byly rozestavené ztrouchnivělé lavice. Prohnutou střechu podpíraly křivé sloupky.

A na konci, kde se u vyboulené zdi tísnila trojice kazatelen a pod obřím zatlučeným oknem trůnil peřím pokrytý oltář, klečela mezi sutinami skučící žena a tiskla si ruce k očím. Kolem ní stálo v tichém půlkruhu pět stařešinů a potrhaná roucha se jim vlnila v neexistujícím větru.

Tma v prostřední kazatelně se přelávala kolem tváře v kápi a ramenou zahalených šedivým pláštěm, který byl lemovaný zlatem. „Nalko.“ V Krastinově hlase nebylo ani stopy po obvyklé vlídnosti. „Zklamalas svou rodinu.“

„Porušila jsi náš první zákon,“ ozval se z pravé kazatelny Atariss. O jeho hlas se přetahovalo pohrdání s krutostí. Pohrdání mělo jako obvykle převahu.

„Kvůli tobě nás zahlédli,“ dodala zleva Šurla napjatým hlasem zhnusené fanatičky. „Kacířství.“

Vybělená prkna přibitá na okně za oltářem zmizela v zelenobílé mlze a vzápětí se rozplynula úplně. Z prostoru za nimi se malátně vynořily přízračné etrávie, bledé postavy oděné v nápodobě

smrtného hávu, ale od pasu dolů tvořené párou, bez ustání hledající cestu, která by je dovedla do ráje. Široká, tmavá stezka přecházela na obou stranách ve vyvýšené terasy, obložené kachlíčky a ověšené neznámými erby, vše zkreslené mlžnými úponky a zelenkavým svitem zásvětlí.

Byla však prázdná. Krkavec nepřišel.

Atariss se naklonil blíž. Tvář měl skrytou v záhybech zlatě vyšívaného roucha, ale i tak na něm byla patrná dychtivost. „Dluh musí být splacen.“

„Budeš za trest bloudit mlhou, dokud tě nenajde,“ prohlásila Šurla.

„Buď zdráva, posestrimo.“ Jen v Krastinově hlase byl slyšet náznak lítosti.

Dva stařešinové zvedli Nalku ze země. Odtáhli jí ruce od obličejů a pod nimi se ukázalo rozervané maso v místech, kde měla mít oči. Stezky onoho světa pro Nalku jako vráneknechtka nebyly žádným tajemstvím. Kdyby jí sloužil zrak, mohla by uprchnout do říše živých, než ji najde Krkavec. Oslepená však ne. I kdyby unikla Krkavci, její mysl podlehne šílenství, až se duše začne opotřebovávat. Bude z ní další běs lačnící po mase ve světě, kde vše ostatní jsou jen duchové.

Když ji odváděli k průchodu, Aparu měla co dělat, aby se nerozklepala.

První zákon, který Nalka porušila, ve skutečnosti žádným zákonem nebyl. *Světlo nám dává zrod, ale neprozrazuje naše úmysly.* Vztahoval se k představě, že Vraní trh je skrytou mocností. Snad to platilo na východě v Chadáské říši nebo na hašteřivém jihu, ale ne v Trezii, kde zásvětní mlha i v dobách úpadku Vraního trhu ovládala značnou část města. Nalce se nestalo osudným to, že prozradila tajemství, které žádným tajemstvím nebylo, jen posloužila jako výstraha pro ty, kdo by stále ještě nemuseli dostát očekáváním.

Nalka byla s posledním němým vzlykem vyvržena na temnou stezku. Aparu sklíčeně přemítala, jestli ji stařešinové připravili kromě očí i o jazyk. Mlha se rozptýlila a před Apařinými očima se opět objevilo okno zatlučené zkrabatělými prkny.

„Erad Nyzade,“ pronesl Krastin. „Předstup.“

Erad vysekl hlubokou úklonu. „Jak mohu posloužit?“

„Zítřa má do Sotvanu připlout loď ze Selannu,“ odvětila Šurla. „Koráb padlé státní rady, který však poslouží svatému účelu. *Jan-tarová smršť.*“

„Dohlédneš na zajištění jejího nákladu,“ dodal Krastin. „A dopraviš je do hnízda v západním přístavu. Obřady budou pokračovat.“

Další úmrtí. Vše pro upoutání pozornosti umíněného vranec-kého božstva.

„Stane se, jak poroučíte,“ odpověděl Erad.

„Postarej se o to,“ zdůraznil Krastin. „Můžeš odejít.“

Erad se uklonil a odkráčel. Když procházel kolem Apary k východu z kostela, ani o ni nezavádl pohledem.

„Aparo Rann. Předstup.“

Apara uposlechla Krastinův příkaz a snažila se přitom nemyslet na krvavé skvrny v sutinách. Ještě horší však byly upřené pohledy stařešinů, nyní stojících v půlkruhu kolem ní.

„Pověz nám o státní radě, posestrimo,“ vyzval ji Atariss.

„Co ví?“ přidal se Krastin.

„Nemohu říct, co ví,“ odpověděla Apará opatrně. „Ale zřejmě jim unikla pravá povaha Nalčina počínání. Otázka věznění a otrokářství, nic víc.“

Byl to zvláštní život, když se manipulace s lidmi jako s movitým majetkem a zbožím dala považovat za něco všedního, a dokonce i vhodnějšího než pravda. Ale nechodí to tak snad všude? Zejména v republice, kde je život laciný, pokud není zaštitěný dobrým jménem a platnou mincí. Existoval vůbec kdy výraznější rozdíl mezi rituální vraždou ve jménu Krkavce a usilováním státní rady o falešnou spravedlnost?

„Pak tedy bude celá záležitost zapomenuta?“ ujišťovala se Šurla.

„Panem Trelanem ne. Dělá si starost o své jižňanské krajany. Snažil se získat svolení rady k vyklizení přístavní čtvrti a vsazení nás všech na hranici.“

Rozhostilo se ticho a s ním i první náznak obezřetnosti. Vraní trh za doby královské vzkvétal, přežil dokonce i tyranii

Malatrantiny vlády a její svržení Konorem Belenzem a ostatními šampiony bohů, ale to bylo pod Krkavcovou záštitou. Bez ní nebyl výsledek otevřené války se státní radou ani zdaleka jistý.

„Kteří kacíři pro to hlasovali?“ chtěla vědět Šurla.

„Izak, pan Trelan, paní Beral a paní Akadra,“ odpověděla Aparara. „Pan Reveque zvrátil hlasování, ale dovolil jim přijít na pomoc biřicům, pokud si to budou přát.“

„Ten namyšlený Trelanovec začíná dělat potíže,“ pronesl Krastin.

Šurla si odfrkla. „Jeho rod byl vždycky takový. Samí nevděčníci a modláři.“

„Katja Trelan naneštěstí zemřela předčasně.“ Do Atarissova hlasu se vrátila dychtivost. „Možná že mladý Džosiri bude následovat jejího příkladu.“

K jeho sípavému smíchu se přidala i Šurla.

„A co pan Reveque?“ utnul Krastin jejich sdílené veselí. „Přistoupil na naši žádost ohledně prázdného křesla v radě?“

Apara všemi silami přemáhala grimasu. „Na tu... nepřistoupil.“

„Jistě jsi ho obeznámila s naším znepokojením, že?“

„Trvá na tom, že to dalece přesahuje původní dohodu.“

Na okraji prostředního trůnu se propletly bleďé prsty. „Konor Zarn bude zasedat v radě a pan Reveque si musí uvědomit, kde je jeho místo,“ prohlásil Krastin. „Potřebuje odstrašující příklad. Třeba ve své dceři.“

To už se grimase nedalo vzdorovat. „Pokud ublížíme někomu z jeho rodiny, pan Reveque uzná platnost původního hlasování. Nasadí proti nám všechny kapituly.“

„Silácké řeči,“ odsekl Atariss. „Lidé často tvrdí, že podobné věci, dokud se kolem nich budoucnost nesevře jako pěst. Ať si pan Reveque pochová dceřino tělo. To mu zpřehází hodnoty.“

Aparin krkavčí plášť radostně zakrákal při vyhlídce na vraždu, ale pomyšlení na zabití dítěte, a to i Sidary Reveque, která nebyla ani zdaleka bezmocná, ji znechucovalo. „Ta dívka vládne Lumestríným světlem.“

„Máme plnou důvěru ve tvé schopnosti,“ ušklíbl se Atariss. „Odhodlanou čepel světlo nezadrží. Pokud selžeš, můžeme vždycky poslat dalšího.“

„Vezměte mu, co je mu nejdražší, a oslabíte tím svůj stisk,“ namítla Apará. „Žádná pohružka pak už nebude mít tutěž váhu.“

„Slyším snad zbabělost, posestrimo?“ Atariss sevřel okraj svého trůnu a předklonil se. Z jeho hlasu číselá hrozba. „Bojíš se jejího světla?“

Samozřejmě že se bála. Na rozdíl od ostatních přítomných je viděla a považovala za štěstí, že přežila. Kdyby to však přiznala, skončilo by to špatně, zejména když je Atariss v typicky nevlídném rozpoložení.

„Bojím se selhání,“ řekla místo toho. „Jsou i jiné způsoby, jak dát najevo naši odhodlanost.“

Ve tmě kazatelských trůnů zatěkaly v němém úvaze zelené oči.

„Dobrá,“ pronesla Šurla. „Můžeš postupovat, jak budeš považovat za vhodné.“

„Ale nezklam nás, posestrimo,“ dodal Krastin. „Selhání je slabost a my si nemůžeme dovolit ani jedno.“

„A ty také ne,“ poznamenal Atariss.

Apará se hluboce uklonila, ale moc se jí neulevilo. Od chvíle, kdy se stala vranknechtkou, si opakovala, že je pouhou zbraní, ne myslí, která jí řídí. Teď už ne. Všechna další úmrtí už budou patřit jí.

„A jestli smím,“ ozvala se, aniž zvedla hlavu. „Co moje žádost?“

Atarissovy zelené oči pohasly, ale stále doutnaly. „Přicházíš k nám s nezdarem a dožaduješ se odměny?“

„Ona tím nic nemyslí,“ pronesl vlídně Krastin. „Uzavřeli jsme přece dohodu.“

„A splníme ji,“ opáčila Šurla. „V pravý čas. Až prokáže svou víru.“

Apará setrvala v předklonu, aby jí trpkost rozlévajíc se srdcem neprosákla do tváře. Tatáž odpověď, kterou slyšela už tucetkrát od chvíle, kdy se rozloučila s Viktorem Akadrou. Od chvíle, kdy prosila Vraní sněm, ať z ní vyjme Tmu, kterou jí vetkl do duše. Ale velekněží to neudělali. Apará jim jen poskytla možnost spoutat ji kromě strachu i nadějí. Čím usilovněji se snažila osvobodit, tím víc byla jejich loutkou.

Pěkná zlodějka, jen co je pravda.

„Děkuji,“ řekla nakonec. „Neselžu.“

4

Achradská tvrz střežila přechod přes Stříbravu už od doby královské. Její základy byly položeny v dávno skončených válkách, vybojovaných dávno zapomenutými hrdiny a tyrany. Dějiny pak nabraly jiný směr a trezijské království se roztříštilo, ale Achrad přetrval jako bašta ztenčené republiky vzdorující rozlehlé říši na východě. Dokud bude stát, hluboký tok Stříbravy bude dopravovat do jejích opevněných přístavů válečné lodě a vojenské oddíly připravené čelit jakémukoli napadení.

Ale zmocnit se Achradu násilím? Prolomit ochranná zakletí, vzít jeho hradby útokem a čelit přitom střelbě obránců? Roslava Orova, essamerská rytířka, šampionka státní rady a proslulá Ravonnská Žnečka, by s něčím takovým nechtěla mít nic do činnosti. Jedna věc je utkat se s nepřítelem v třeskotu štítů nebo na hřbetě obrněného válečného oře. Obléhání je něco jiného, masinerie vražedné překrývající se palby, která po sobě zanechává jen mrtvoly a vzácné vzpomínky.

Pokaždé, když Roza vyhlédla přes trojici soustředných hradeb, zmocnily se jí zvláštní obavy o obléhatele, které by byla povinna zabít.

„Velitelko Orovo? Kdybych vás neznal lépe, řekl bych, že neposloucháte.“

Roza slyšela v hlase purkrabího Noksy spíš pobavení než výčitku. Achrad byl sice věhlasné stanoviště, ale Noksa moc nedal na okázalost ani okolky. I šarlatové insignie prydonské kapituly nosil jen zřídka a dával přednost prosté kobaltově modré uniformě obyčejného vojáka.

Noksa nepořádal ani velkolepá shromáždění svých důstojníků a poskoků v hradním paláci. Za každého počasí dával přednost tišším, neformálním debatám na ochozu podsadité vížky sousedící s jeho komnatami, jejíž zvětralé zdivo kvílelo jako truchlící zmora při každém závanu soumravného větru ze západu. Déšť ani vítr se naštěstí onoho dne nekonaly a hladina Stříbravy ohnivě žhnula v záři zapadajícího slunce.

Roza odtrhla pohled od barbakanu a přetékaajících stavidlových vrat, která napájela hradní příkop, a souhlasně přikývla.

„Promiň, Riego. Po prvních dvou prosbách mi všechny začaly splývat.“

Noksa se uchechtl, stoupl si k ní za předprseň a opřel se zády o cimbuří. Za ním, asi tak míli od severních hradeb Achradu, přecházely pláně ve strmé, kořeny rozryté skály a hrozivou, listnatou klenbu Klatoboru.

„Když jsem byl ve tvém věku, dal bych pravičku za to, aby mě tak oslavovali.“

Roza se zamračila. „Nevím, co po mně chtějí.“

„Ale víš. Jsi hrdinka. Nech pluky, ať tě jako takovou hostí. Vždyť na tom nic není. Trocha zdvořilé konverzace, strhující projev a pak jim můžeš vypít veškeré archivní zásoby.“ Noksa se zatahal za bradku, spíš bílou než šedivou. „Vážně nechápu, proč ti to tak vadí.“

Opravdu to nechápal. To byla ta potíž s těmi, kteří dostali do vínku řečnou povahu. Pro Noksu bylo každé setkání příležitostí k veselici. Pro Rozu, zvyklou šetřit slovy, a ještě víc city, se vyhlídka, že ji obklopí dav cizinců, ať už za střizliva, nebo v opilosti, rovnala mučení. A nejen proto, že jí bylo souzeno uchovat si až do konce neotřesitelně čistou hlavu bez ohledu na množství vypitých sklenic.

„Jsem šampionka státní rady,“ řekla místo toho. „Měla bych být tam venku. Bojovat.“

Obsáhla rukou Ravonnskou planinu s jejími sporými lesy. Řeka Ravonn, tekoucí z předhůří Šedého Hřbetu na jih a zpěněně se vlévající do majestátních hlubin Stříbravy za vnějšími hradbami Achradu, sloužila jako přirozená hranice mezi Trezijskou republikou a Chadárskou říší. Hranice, kterou Roza bránila po značnou část svého života. Hranice, na níž ztratila až příliš mnoho přátel a prolila až příliš mnoho krve.

„S kým?“ zeptal se Noksa. „Už jsou to tři měsíce, co se na dohled od hradeb objevil poslední pichlavec, a pokud jsou v okruhu tří tuctů mil nějací lumpové, krčí se tak hluboko v jeskyni, že je nikdy nenajdeš.“

„Vytáhnu je odtamtud. Je to moje povinnost.“

„Tvou povinností je taky jít příkladem prostým vojákům. Můžu ti to nařídít.“

Vyprskla. „Celý Prydonis. Jste rozumnost sama, dokud nena-razíte na překážku.“

„A schovávat se za řevnivost mezi kapitulami ve snaze uniknout nepříjemné pravdě je zase celý Essamer.“ To už byl v jeho slovech znát tlak moci. „Achrad je pod mým velením, takže jsem za tebe zodpovědný. A děláš mi starosti. Loni jsem si myslel, že se snažíš si něco dokázat. Tvůj předchůdce nasadil laťku hodně vysoko.“

Roza předstírala, že si uhlazuje kabátec. Ano, to o Viktorovi rozhodně platilo. Hodil se na tu roli víc než ona, učiněná hora masa znepokojující svými černými vlasy a zasmušilým výrazem i ty, kdo ho dobře znali, zatímco její šlachovitá postava a rusé kadeře málokdy někomu nahnaly strach. Přinejmenším dokud se nevytasila ocel a nezačalo se zabíjet.

A po loňských invazích se zabíjelo hodně. Války zřídka kdy končily tak úhledně jako v podání dějepisu. K nezdaru odsouzený vpád Kaie Sarana do Jižska sice skončil rychle, ale šarvátky u Ravonnu zuřily ještě měsíce poté. Ne tak silně, aby vážněji ohrožovaly Jižsko, natož republiku jako takovou, ale dost silně na to, aby Rozina čepel došla uplatnění.

A pak, před šesti měsíci, boje jednoduše... ustaly. Príměří zanechalo v Roze prázdno, které se snažila zaplnit, a sílící obavu, že někdejší povolání se začíná blížit posedlosti. Když si Roza poprvé vysloužila ostruhy, hrdě prohlašovala, že není nikdy sama sebou tak, jako když plní zásvěti poraženými. Poslední dobou se začala bát, že opak je pravdou – že každá smrt ji připravuje o kus vlastního já. Ten strach však stále nezastínil nutkání vytasit meč, cítit, jak ji po úderu zabrní v paži, a vidět, jak se z protivníkových očí vytrácí světlo.

Střetla se s Noksovým zkoumavým pohledem. „Promluví si s plukovními veliteli.“

Noksovi – jak bylo patrné z povytaženého obočí – neuniklo, že její slib měl daleko k ústupku, o nějž usiloval. Opřel se rukama

o hradbu a zadíval se přes prostřední předhradí s přilehlou změ-
tí kasáren, skladišť a zbrojnic na východ.

„Promluv,“ přitakal. „Kdoví? Třeba tě to bude bavit a neuškodí
ti procvičit si společenské zdvořilůstky. Pokud Chadáři sdílejí
páně Krainovo nadšení pro mír, úloha šampionky státní rady
bude spíš získávat na obřadnosti než ztrácet. Možná tě ještě na-
konec odvolají zpátky do města. Nebo ještě hůř do samotné rady.“

Roza sebou málem cukla. „Vážně si myslíš, že bude mír?“

„To řekni ty mně. Ty ses setkala s princesou.“

Roza zaletěla ve vzpomínkách k oněm posledním, temným
dnům Eskavordu předtím, než ohněm zčernalé lány pohltila
mlha. K nepravděpodobnému spojení s Melannou Saranal.
Vybavila se jí upřímná, vzdorná mladá žena, která se neomlouva-
la za to, kým byla a co udělala, ale přesto se halila do starých
přízraků jako do pláště. Podobně jako sama Roza.

„Moc jsme toho nenapovídaly. A já se ptala první.“

Zamručel. „Chadáři sem vtrhnou a jen co s nimi vyběhne-
me, nějaký pitomec v radě vrhne za hranici vojsko, aby znovu
dobył ztracené území. Pořád dokola, sem a tam a jediný, kdo se
směje, je Krkavec.“ Pokrčil rameny. „Ale kdoví? Třeba to tento-
krát bude jiné. Působí to tak. Ve vzduchu je něco nového.“

„Pozdní pyl z Klatoboru,“ odpověděla Roza. „Nenadechovala
bych se moc zhluboka. Ještě z tebe vyraší květy.“

„Rozkaz, velitelko,“ opáčil suše. „Já ti nevím. Třeba Lumestra
konečně vtlačila trochu rozumu do té své sestry a ta zase posta-
vila pichlavce do latě. První radní si to určitě myslí, jinak by ne-
poslal do Tregardu vyslance, ale armádu.“

Tregard, uloupené město, dobyté Chadáři při rozšiřování
hranic ráleďského království před dvěma staletími. „Tím spíš ne-
smíme polevovat v ostražitosti. Pan Reveque už se jednou zmýlil.“

„A taky nepolevíme. Strážní pevnosti východně od Ravonnu
jsou plně obsazené. Kdyby se Chadáři pokusili o něco nepěk-
ného, včas se o tom dozvíme.“

„Přesto bych měla...“

„Zúročit chvíli klidu a trochu si užít?“ dořekl za ni Noksa.
„Přesně to jsem měl na mysli.“

Zavrtala se mu pohledem do zad. Bylo jí jedno, že Noksovi je nejspíš jasné, jak se tváří. „Chtěla jsem říct, že bych měla zkontrolovat strážní pevnosti. Vycepovat posádky.“

„Ale vždyť máš opuštěk,“ pronesl s hraným údivem. „Z rozkazu achradského purkrabího, ať je to kdokoli. Určitě nějaký filuta, kterému se nedá věřit. Ale nedá se ani zviklat.“

Tak takhle to je? Roza polkla odpověď, kterou by navzdory dlouholetému přátelství všechno jen zhoršila. „Dohodli jsme se přece, že to nebude nutné, když se nechám... jak to bylo? Oslavovat.“

„Jistě si na to snáz najdeš čas, když tě nebudou tížit povinnosti, ne? A oba víme, že ses na ničem takovém nedohodla. Dva dny, Rozo. Odlož essamerské barvy a odlehči si šampionské břemeno. Buď sama sebou.“

„Rozkaz, pane Nokso,“ odpověděla upjatě.

„Sedmý pluk najdeš v kasárnách severní čtvrtě vnitřního předhradí. Paní Sarravin tě za hodinu očekává. Říkal jsem si, že bys mohla začít mezi známými tvářemi.“ Konečně se otočil. „A protože nejsem zlomyslný stařík, za jakého jsi mě ještě tak úplně neoznačila, třeba tě potěší zpráva, že dnes odpoledne zakotvil ve vnitřním přístavišti *Zefýr*.“

„*Zefýr*?“ Roze zahorely tváře údivem a radostí. „To jsem nevěděla.“

„Určitě jsi měla plno práce.“

Ano i ne. Hlídkování na severu pod baldachýnem Klatoboru, kam ji zavedly zvěsti o pašerácích. Naprosto zbytečně, jak se ukázalo. Možná to tak opravdu bylo nejlepší.

„Riego... Díky.“

Mávl na ni, ať už jde pryč. „Hezky se bav. Kdyby nás napadli Chadářani, slibuju, že jim nevydám tvrz bez tvého výslovného svolení.“

Roza chvátala přístavem a každý druhý krok doprovázela sykovou nadávkou, protože sukně šatů bez rukávů se jí snažila podrazit

nohy. Vždycky měla radši praktičtější oblečení – šaty podle ní nikdy nemohou být úplně praktické – a i teď měla obuté vysoké vojenské boty místo lehkých, měkkých střeviců vyžadovaných módou. Achradské vozovky, štědře hnojené tažnými koňmi a válečnými oři, odměňovaly dobrou přilnavost a trestaly lacinou parádu.

Achradské vnitřní přístaviště, umělý přístav napájený stavidly a na obou koncích spojený se Stříbravou stupňovými žlaby obrovských zdymadel, která byla sama o sobě malými pevnostmi, zdobila kromě tří smutečních bárek s plochým dnem už jen dvě plavidla. Jedno z nich, zásobovací koráb sedící ztěžka na vodě, doplulo tak daleko na východ, jak řeka dovolovala. Majestát Stříbravy se za tvrzí prudce zužoval a bránil podobným těžkopádným lodím v další plavbě.

To ovšem nebyl případ jednostěžňové karavely, tiše si hovící ve stínu prohnutého korábu. Kdyby si to její kapitán přál, *Zefýr* by mohl zdolat východní zdymadlo, vytrazit se z Achradu jako duch a doplout až do sídelního města Chadárské říše Tregardu. Ne že by to byla moudrá plavba. Achrad byl poslední zastávkou i pro *Zefýr*, než příznivý vítr a říční proud odnesou loď zpátky do Trezie. Zatímco však zásobovací koráb nesl těžký náklad posádkového proviantu a výzbroje, nyní horlivě vykládaný upachtěnou posádkou a obřími bronzovými kraikony, *Zefýr* přivážel něco mnohem cennějšího – zprávy z domova.

Kožené brašny s voskovými pečeti vlivných rodů obsahovaly rozkazy od státní rady a kapitul. Větší, hrubší pytle byly k prasknutí napěchované dopisy od těch nejbližších a dárky na památku od milovaných osob, odloučených dálkou. Až se *Zefýr* odrazí od úvaziště a zamíří domů, poveze zprávy z pohraničí pro členy státní rady, psané běžným jazykem, ale vyjádřené pomocí šifrovaných obrátů známých jen autorovi a radním za účelem potvrzení pravosti. Možná je doprovodí i jeden nebo dva posádkoví důstojníci, kteří nebudou mít trpělivost na cestování na koňském hřbetu.

Roza uskočila před příjíždějícím dvoukolákem a přitočila se k nástupnímu můstku karavely. Očekávání se mísilo s rozpaky, o nichž věděla, že nejsou na místě, ale nikdy se jich nedokázala tak docela zbavit. Na druhém konci můstku stála útlá žena

v ošuntělém námořnickém kabátě a třírohém klobouku, zabraná do hovoru se členem posádky. Když se Roza přiblížila, propustila podřízeného a otočila se.

„Paní Orovo.“ Pod jiskrnými šedými očima zazářil široký úsměv.

I Roze už se dral na rty úsměv. „Kapitánko Exilio. Smím vstoupit na palubu?“

„Vždycky.“

Roza si přizvedla sukni a vyšla po nástupním můstku na příďovou palubu *Zefýru*. Jakmile došlápla na prkna umazaná od dehtu, Sevačina ruka v rukavici ji pohladila po tváři, sjela jí prsty k šíji a přitáhla si ji k polibku.

Roza se napjala a v zádech ji zabrnělo vědomím, že mezi kormidelnou a členem se na ně upírají nejméně troje oči, nemluvě o přihlížejících na nábreží. Šlechta sice nepřijímala zjevné projevy náklonnosti s vyloženou nevolí, ale ani je tak úplně neschvalovala. Jenže Sevaka dávala své city najevo se stejnou vervou, s jakou je Roza tajila, a už dávno si přestala dělat s podobnými věcmi starosti. Roza neuměla tak docela napodobit její upřímnost, ať se snažila sebevíc. Byl to jiný typ odvahy, než jakou tak dobře znala.

Nevšímalas si tichého hvízdnutí odkudsi zleva, vytěsnila paníku, se zavřenými očima vzala Sevaku kolem pasu a ponořila se do tepla příliš dlouho oddalovaného znovushledání.

Sevaka se odtáhla. „Chyběla jsem ti?“

Roza zauvažovala, co by si o tom všem pomyslel Sevačin bratr. Milovala Kazamora, ale odhodlala se mu to říct, až když bylo pozdě. Zaplašila tu myšlenku. Kaz je mrtvý a život je od toho, aby se žil. Nebo od toho, co s ním dělala ona.

„Ano.“

„Máš jiné vlasy.“

„Říkalas, že se ti líbí delší.“

„To ano.“ Sevaka mluvila věcně, ale se šibalským leskem v očích. Zvýšila hlas, aniž otočila hlavu. „Alvanko?“

„Kapitánko?“ ozval se větrem ošlehaný námořník nalevo od Rozy.

„Jestli ještě jednou takhle hvízdnete, až budu mít důvěrnou chvíli, seženu si jehlu a nit a zašiju vám pusy. Rozumíte?“

Alvanko se ušklíbl. „Jistě, kapitánko.“

„Vidíš, co musím snášet? A ostatní nejsou o nic lepší. Samí darebáci.“ Smekla klobouk a plavé copy se zaleskly v dohasínajícím slunci. Následující slova už pronesla posmutněle. „Ale vezmi si taky, kdo jim velí.“

Roza počkala s odpovědí, až se oči přihlížejších zatoulají jínam. „Co se děje?“

„Nic. Já jen...“ Sevaka poplácala okrajník. „Je dost rychlá na to, aby vyhnala korzáry od Selannu nebo proklouzla přes chadárské blokády. Zapřísahala jsem admirálku Tralnov, ale rozkazy ne a ne přijít, a tak musím dál pendlovat po Stříbravě jako nějaká napařáděná kurýrka.“

Ještě před rokem by se admirálka Tralnov mohla přetrhnout, jen aby potěšila Sevačinu vlivnou matku. Ale Ebigail Kiradin byla mrtvá a Sevaka se vzdala rodového jména při posledním naschválu provedeném ženě, pro niž rodina a návaznost byly vším. Dvojnásobné vyvrhelce — jednou vlivem okolností a podruhé z vlastní vůle — kynuly chabé vyhlídky, že jí někdo svěří nějakou zodpovědnost. Exilio, jméno, které si zvolila při svém úmyslném osíření, znamenalo „psanec“ a pojilo se s neveselými významy.

„Takhle tě aspoň uvidím.“ Roza ji pohládila po ruce. „Selann je daleko.“

„Popluj se mnou. Propašuju tě na palubu.“

Rozu opět zabrnělo v zádech. Sevaka to prohodila celkem lehkovážně, ale pokračovat s ní tímto konkrétním konverzačním směrem by vedlo jen k hádkám a Roza vítala otevřené neshody s ještě menším nadšením než neslušné projevy náklonnosti.

„Nevěděla jsem, že připluješ,“ řekla místo toho.

„Chtěla jsem tě překvapit,“ opáčila Sevaka. „Zřejmě mi to nevyšlo.“

„Vím to od pana Noksy.“

„Aha. A jak se má Riego?“

„Není s ním k vydržení,“ odpověděla Roza. „Nařídil mi, ať dnes večer dělám hrdinku pro sedmý pluk. Proslovy. Víno. Další proslovy. Pořád dokola, dokud si nepodřežu žíly nudou.“

„Když myslíš, že to pomůže. Zní to hrozně. Mám jít s tebou? Tedy pokud se snížíš k tomu, aby ses se mnou ukázala.“

Roza přešla rýpnutí bez komentáře a vděčně se chopila zbytku. „Doufala jsem, že půjdeš.“

Sevaka sklopila oči ke své umazané košili a kabátu, k popráskanému a prodřenému opasku na meč. „Nejsem na to zrovna vhodně oblečená.“

„Na pitku s vojáky? Tohle stačí. Kvůli nim nestojí za to se snažit.“

„Ty ses snažila.“

„Ale ne kvůli nim,“ upřesnila Roza. „Kvůli tobě.“

Pro Sevačin úsměv to všechno stálo za to. Ta vražedná sukně. Šmírácká posádka *Zefýru*. Možná i nevyslovené přiznání, že Noksa měl snad přece jen trochu pravdu.

„Tak to je jiná.“ Sevaka se na ni tázavě zadívala. „Počkat. Přístav. Šaty. Hrozba pití. Ty dnes večer nehodláš nikoho zabít?“

Roza zamrkala. Jak mohla zapomenout? Jejich přátelství začalo oné trpké noci v trezijském přístavu. Po smuteční hostině za Kaze. Urovnala jeden jeho starý spor a zachránila přitom Sevace život. Ne že by si to pamatovala nějak zvlášť dobře. Stěží si vybavovala, jak lebka Aske Tarev praskla pod jejími pěstmi. Kolik se toho od té doby změnilo? Kolik toho zůstalo stejné? Sklopila oči ke své ruce a protáhla si prsty. Krev už byla dávno smytá, ale hněv nikdy úplně neodezněl.

Dokáže se ho někdy zbavit nadobro? A chce to vůbec?

Bez ohledu na dotěrné oči se naklonila k Sevace a políbila ji.

„Nic neslibuju. Ale pokusím se.“

5

Mezi stany a nízkými kamennými bloky kasáren lemuujícími cvičiště ze tří stran se mihotaly lucerny z křemenného skla a pochodně. Jantarové jazyky se natahovaly z ohnišť k nočnímu nebi, nespoutané jako skřipky a píšťaly ponoukající dav k tanci a hýření.

Hudba se uchytila v Sevačině srdci a rozehrála krev zlenivělou nudným cestováním.

Roza vedle ní strnula. Dělávala to často a Sevaka často přestírala, že nic nevidí. „Já ho zabiju.“

Sevaka se suše pousmála. „A tak snadno se slib poruší.“

Nad totožností oběti nebylo nutné dlouho bádát. Běžný pluk čítal v plné síle, vinou válečných ztrát a komplikací v podobě opušťáků jen zřídka dosahované, tisíc ozbrojených mužů a žen a až tucet rot jezdců, pavézníků a dalších pomocných jednotek. Na cvičišti a pod převísem budov vyznačujících jeho hranice se shromáždil určitě dvojnásobek tohoto počtu. Sedmý pluk nebyl navzdory Noksovým slovům sám. Sevaka zahlédla varkoče nejméně tří dalších pluků, ale i prostší, hrubší oděv hraničnicků a pestrobarevné rytířské kabátce. A to ještě nedospěla pohledem k záplavě manželů a manželek, dětí, kupců, kurtizán, řemeslníků a služebnictva.

Obranu Achradu zajišťovalo pět pluků a další zhruba tisícovka rytířů, ale příživníci měli nad vojáky nejméně trojnásobnou přesilu. Největší šťastlivci byli ubytovaní ve vnitřním předhradí, většina žila v polorozpadlých domcích u západních hradeb.

„Podle mě se nemusíš bavit se všemi.“

„O to nejde.“

Roza byla zavěšená do Sevaky od chvíle, kdy opustily *Zefýr*, a teď se její paže vysmekla. S ostrážitým výrazem si uhladila šaty. Sevaka ten obřad znala. Nasazování zbroje a vztyčování ochranných valů před bitvou. Nevzbuzovalo to v ní odpor, ne tak docela. Svým způsobem jí to dokonce připadalo roztomilé. Ale šťvalo ji, že jakmile se zvedly hradby, vždycky skončila na špatné straně.

„Kdo tam?“ zazněl čísi hlas.

Přistoupili k nim dva strážní s poručíkem v čele. Sevace se všichni zdáli střízliví. Přemítala, jaký přestupek je odsoudil ke střízlivosti během hostiny.

„Paní Roslava Orova, essamerská rytířka a šampionka státní rady.“ V Rozině hlase nebyla ani špetka nejistoty, přítomně ještě před chvilkou, jen rozhodnost vojevůdkyně. „Mám za to, že jsem očekávána.“

Poručík zasalutoval. Se změnou náhledu se dostavil kožený výraz. „Ano, paní. A vaše společnosti?“

„Má přítelkyně paní Sevaka.“

Sevaka nedala najevo zděšení. Myslela si, že tuhle fázi už mají za sebou, ale Roza těmi čtyřmi prostými slovy zatajila její totožnost i jejich vzájemnou blízkost.

Poručík se na Sevaku skoro ani nepodíval. „Kdybyste mě obě následovaly...“

Vydal se svižným krokem přes zaplněné cvičiště. Sevaka se zařadila vedle Rozy. „Tvoje přítelkyně?“

„Jsme přece přítelkyně. Kdybychom nebyly, nemohly bychom být ničím jiným.“

Skvělá odpověď, vesměs totiž pravdivá. Kdyby ji Roza pronesla vřeleji, Sevaka by jí možná i uvěřila. „Stydíš se za to, že ses spustila s vyhnankyní bez rodiny? Půlka důstojníků už to stejně ví. Nebo snad vojančina vytluče z urozců veškerou klevetivost?“

„S Kazem jsme u sedmého pluku sloužili roky. A tohle je dost těžké i bez toho, abych odrážela přihlouplé narážky na tvůj původ.“ V hradbě Rozina veřejného výrazu se objevila trhlinka. „Opravdu nechci nikoho zabít. Ale jestli nás někdo začne urážet... jestli začnou urážet tebe...“

„Obránkyně mé cti. Jak romantické.“ Sevaku to navzdory všemu obměkčilo. „No dobře. Ale doufám, že tvoje sliby ohledně vína pořád platí.“

„Určitě. Sarravinovci vlastní polovinu zemědělských pozemků kolem Tevarské spouště a Emilia má pověst štedré ženy.“

Zbytek cesty urazily v tichu, byť o něco družnějším než předtím. Nešlo o to, že by Sevaka nechápala Rozinu zdráhavost. Naopak s ní

soucítla, jelikož se sama snažila skrývat nejeden minulý vztah před matčiným kritickým okem. Svou vášeň sdílela bez zábran a málokdy s těmi, jejichž postavení se mohlo měřit s kdysi impozantní důstojností její rodiny. Teď se situace obrátila.

Zhluboka se nadechla zvířeného dýmu. Příjemná vůně sice nasvědčovala tomu, že pod klenbou Klatoboru bylo nasbíráno víc dřeva, než bylo tak docela moudré, ale konejšila ukřivděnost. Ano, chápala to. Ale pochopení bylo královstvím mysli, ne srdce, a srdce těžklo každou připomínkou propasti mezi praktičností a touhou.

Život prožitý v roli dcery Ebigail Kiradin naštěstí Sevaku naučil, jak nepouštět podobná břemena do svého výrazu. Než se propletli mezi ohni k dlouhému, lahvemi posetému stolu uprostřed cvičiště, už se zase usmívala.

„Paní Orovo...“ Emilia Sarravin, velitelka sedmého pluku, se odtrhla od hloučku nižších důstojníků a napřáhla ruku k uvítání. Sevaka o ní věděla, že je na prahu čtyřicítky, ale vypadala starší, udřená vojenským životem jako mnoho jiných. Uniformu – kobaltově modrou a s trezijským jestřábem – měla upnutou a bez jediné skvrnky. „Jsem tak ráda, že jste přišla. Říkala jsem Riegovi, ať vás neobtěžuje, ale on tvrdil, že jste si to nedala vymluvit.“

„Opravdu?“ Roza potřásla nabízenou rukou s nevyzpytatelným výrazem. „Vaše pozvání mě potěšilo. Je to jako vrátit se domů. Znáte...?“

Paní Sarravin zaletěla pohledem k Sevace. „Sevaku? Jen podle jména. Ale její matka se snažila poslat mého otce na šibenici.“ Její výraz na okamžik zakolísal. „Ale to už je díky Lumestře za námi.“

Ale nebylo, že ne? A nikdy nebude, protože proč to jinak připomínat? „Nemám matku,“ odpověděla Sevaka. „Žiju sama za sebe.“

„Dobře řečeno.“ Tvář paní Sarravin zvlídněla. „Jste samozřejmě vítána u mého stolu.“

Jedním mávnutím propustila Rozin doprovod. Dalším přivola-la sluhu s číšemi a lahví vína. Následovala smršť představovaných majorů, kapitánů, poručíků a panošů, salutujících nebo

podávajících ruku podle toho, jak si jejich rodiny stály vzhledem k Rozině rodu. Orovovci nepatřili k nejvlivnějším rodům, ačkoli jejich hvězda byla podle všeho na vzestupu, a i nejnižší postavený panoš s ní tedy mohl jednat jako se sobě rovnou, pokud ho k tomu opravňoval jeho původ.

Sevaka právě důrazně stvrdila své postavení Exiliovny a navzdory kapitánskému šikmému kříži na zašlých výložkách se dočkala jen pokývnutí beroucích na vědomí její přítomnost. Nevšímala si proto litanie jmen ani hodnotí a místo toho se plně soustředila na víno. Bylo naprosto vynikající, přesně jak Roza slibovala.

Když představování končilo, už dopíjela druhý pohár. Natáhla se pro lahev, aby si dolila, a paní Sarravin po ní loupla pohledem.

„Pijte dosyta. Je ho ještě spousta. Máme sice snížené příděly, ale vína je tolik, že by obarvilo Stříbravu doruda.“

Sevaka přikývla. Kvůli loňským vpádům, požárům pustošícím značnou část jižských polností a odchodu dělníků z mnoha statků v důsledku smírčího dekretu – přičemž vzniklou mezeru pak musela zaplnit spousta reptajících vojáků a neochotných vězňů – byl nedostatek na denním pořádku. Dal se docela snadno zvládat u posádky čítající pouhých několik tuctů vojáků, pokud člověka zavedly povinnosti do přístavu vyhlášeného tím, že náklad se zde může za správnou cenu zatoulat. Nakrmit pluk však bylo něco jiného.

„Státní rada prý pracuje na vyřešení situace,“ poznamenala Roza.

„To znamená, že trákijské kupci si mastí kapsy našimi mincemi,“ zabručel jakýsi rozložitý major. „Nejspíš nám prodávají naše vlastní ukradené obilí.“

„Je to tak, jak to je,“ opáčila paní Sarravin. „Nemůžu sice svoje hochy a děvčata pořádně nakrmit, ale můžu je opít, aby na ten hlad zapomněli. Třeba jen na jednu noc. Ať hlídá hradby někdo jiný.“

Sevaka se rozhlédla po cvičišti. „Tohle všechno jste dodala vy?“

„Proč ne? Tohoto třiasedmdesátého ročníku by pro ně byla škoda, ale zámecké sklepení sahá hluboko a obsahuje ledacos.“

K čemu je privilegium, když nemůže přimět člověka ke štědrosti? Nebo k přípitku přátelům?“ Zvedla číši vysoko a hlas ještě o něco výš, aby přehlušila povyk. „Na našeho hosta. Dceru Essameru — což jí odpustíme — a také sedmého pluku, čímž je nám dražší než vlastní rodina. Na paní Orovu!“

„Na paní Orovu!“

Sevaka se ochotně přidala ke sborovému provolání.

Roza si s nic neříkajícím výrazem, ale s rudými fleky ve tvářích přitáhla stoličku, vyšplhala po ní na stůl a zvedla pohár k měsícem ozářenému nebi. „Na výkvět Trezie, i když mu velí sartorovská fintilka.“ Po těch slovech se u stolu objevily neskrývané úsměvy, které prozrazovaly kapitulní loajalitu schovanou pod běžnou vojenskou kobaltovou modří. „Na sedmý pluk!“

„Na sedmý pluk!“

Ovace se šířily a nabíraly obrátky, jakmile se hesla chopili prostí vojáci. Když Roza vyprázdnila číši naráz a totéž učinila s novým pohárem, jásot ještě zesílil. Po návratu na zem už měla ve tváři tolik barvy, že by se mohla vydávat za člověka. Sevaka věděla, že to nijak nesouvisí s vínem. Dav ztratí svou hrozivost, když se do něj ponoříš, ať už je to opilá tlačeníce nebo rozlícená lůza.

Paní Sarravin se usmála. „Fintilka nefintilka, tato sartorovská rytířka vám děkuje.“

„Za to, že lokám vaše víno jako laciné pivo?“

„Za to, že jste jim dala něco, k čemu se mohou upínat. Vojáci potřebují vzory a tím vy rozhodně jste... Byla jste jím už předtím, než vás zvolili novou šampionkou rady.“

Nenápadně se rozhlédla a odvedla Rozu několik kroků od stolu. Sevaka sice nebyla přizvána, ale šla za nimi, protože ucítila závan klepů.

„Je mi líto pana Akadry,“ utrousila paní Sarravin. „Slyšela jsem samozřejmě zvěsti, a to v celé jejich rozporuplné nádheře, ale nevím, co se doopravdy stalo. Vy jste u toho byla, ne?“

Sevace v tu chvíli došlo, že paní Sarravin se údajně veselí už od slunce západu, ale oči má jasné jako letní obloha.

Roza pokrčila rameny, ale Sevace se nezdála kdovíjak uvolněná. „Jižňané začali po ústupu Chadáňanů bojovat mezi sebou. Rada pověřila Viktora, ať to zastaví, a to taky udělal. Ale když mu povstalci zavraždili snoubenku... Nedopadlo to dobře.“

„A ty požáry? Prý zabil tisíce lidí.“

„Pole v údolí Grelytu jsou stále černá. Teď už tam nic neroste. A Viktor od toho všeho prostě... odešel.“

„Nepokoušela jste se ho přivést zpět?“

Roza zavrtěla hlavou. „Státní rada by ho potrestala. Možná i pověsila. Bude lepší, když se na to všechno zapomene.“

„A u nás v republice zapomínáme tak dobře. Své chyby, své rodiny, a dokonce i své cíle.“ Paní Sarravin naklonila číši. „Na Viktora Akadru, ať najde klid, jaký si zaslouží.“

„Na Viktora Akadru.“

Sevaka polohlasem zopakovala přípitek a zapátrala ve tváři paní Sarravin po jakémkoli náznaku vědomí, že Rozina povídáčka je ne-li snůška lží, tak aspoň velmi vzdálená naprosté pravdě. I bez osobního přikrášlení to byl oficiální příběh schválený státní radou a navždy uložený do archivů republiky. Sevaka věděla svoje. Věděla o tom, jak povstala Tma a pokusila se uchvátit Jižsko, i o ceně zaplacené za její porážku. Tu pravdu znalo nemnoho lidí a někteří z nich byli převeleni na výspy tak daleké, že svými znalostmi nebudou nikoho dalšího obtěžovat.

„Ale i tak z toho nemusejí vzejít jen samé špatnosti,“ ozvala se paní Sarravin. „Slyšela jsem, že Messela Akadra si nevede zrovna nejlépe. Kde jeden rod pohasíná, jiný jasně plane. Třeba vaše rodina, Rozo.“

„Moje rodina?“ zopakovala Roza ostražitě. „Nerozumím vám.“

„Jen se neupejpejte. Víím, že váš strýc Davor se snaží zajistit vašim snahám náležité uznání a rozhodně není nic nevidaného na tom, když v radě zasedá i její šampion. Pokud k tomu však má dojít, musíte být víc než jen jméno a počet mrtvých. Pojdte se mnou. Opravdu se musíte setkat s...“

Sevaka si opět přihnula z poháru. Ať už si pan Noksa sliboval od Roziny účasti cokoli, paní Sarravin se z toho pokoušela vytežít, že se na ni bude vzpomínat jako na tu, která ji svedla dohromady

s potomky vlivných rodů. Sevaka doufala, že tomuhle všemu už unikla – drbům, piklím, boji o pozice, celé té samoúčelné hře hrané ke škodě republiky.

Přešla Rozin prosebný pohled bez povšimnutí, povytáhla si opasek, vzala ze stolu lahev a zamířila k nejbližšímu ohništi.

„Dobře se bavte, dámy. Chce se mi tančit.“

Uplynula dlouhá, únavná hodina, než se Roza konečně vymanila ze společenského víru paní Sarravin. Jen sama Lumestra ví, co si o ní budou myslet. Byla si jistá, že po třech výměnách otřepaných frází a jednom bezobsažném rozhovoru už má obličej ztuhlý a chladný jako led.

Mnozí z důstojníků, s nimiž se seznámila, hlavně těch od prvního pluku, kteří skočili po příležitosti pustit se do vinných zásob paní Sarravin, si z toho nebudou pamatovat skoro nic, ale obavy přesto nepolevovaly. Ve všech případech kromě jednoho. Jeden povýšenecký major od desátého pluku si udělal naprosto mylnou představu o jejím povolání, než mu ji stihli představit, a pohmožděné zápěstí mu teď připomínalo rizika nevyžádaného osahávání. Roza si za to vysloužila víc úsměvů než nesouhlasných grimas a došla tím pádem k závěru, že major pokouší štěstí přespříliš a až moc často.

Trvalo jí hodinu, než utekla, a skoro celou další hodinu hledala Sevaku. Ta už nebyla u ohně, kde ji Roza viděla naposledy. Pátrání se postupně vzdalovalo od nažehlených uniforem a opentlených vlasů shluknutých kolem paní Sarravin až k obnošeným látkám a umouněným tvářím prostých vojáků, kde Roza pojala podezření, že Sevaka ji dočista opustila.

Ke kořisti ji nakonec nasměroval jakýsi seržant, naneštěstí stejně střízlivý jako ona sama. Dostihla ji ne uprostřed hudby a tance na cvičišti, ale na náspu vnitřních hradeb.

Sevaka se opírala ramenem o sloupek mezi cimbuřím a válcovou věží. Lahev vína měla opřenou mezi zuby cimbuří a byla

zabraná do hovoru s vysokým opáleným mužem, jemuž úhledný tmavý vous a pozorné oči dodávaly jízlivý výraz. Po Rozině příchodu se narovnal.

„Paní Orova, že? Vaše pověst vás předchází.“

Roza se na něj obezřetně zadívala. Po přemíře vyčpělých klišé, vyslechnutých za příliš krátkou dobu, už na ně neslyšela. „A vy jste?“

„Indro Thaldvar. Jsem sprostý neurvalec, čímž chci říct, že jsem hraničník.“

To už Roza odhadla z jeho oblečení – hrubě střižené, praktické kožené zbroje a pláště v barvě zimní oblohy. Žádní dva hraničníci nevyprávěli tentýž příběh, ale většina pocházela z vyplněných vsí Východska, případně tvrdila, že má kořeny ve ztracených krajích za Ravonnem. Nebyli sice oficiální součástí trezijské armády, ale nedocenitelným způsobem se podíleli na její činnosti a dokázali proniknout i tam, kam by kolona vojáků nikdy nepronikla.

Prostí vojáci nepřáli hraničníkům jejich svobodu a šlechta jimi opovrhovala jako primitivy. Roza by nikdy nedokázala žít jako Thaldvar a jemu podobní, věčně na cestách a bez žádného skutečného domova, do něhož se lze vrátit.

„Dělal mi společnost, zatímco ty sis hrála na hrdinku,“ zadrmolila Sevaka. „Tady mezi vyhnanci.“

„Jsi opilá?“ vyzvíдалa Roza.

„Ne.“ Odmlka. „Trošku.“

Tady mezi vyhnanci. Když se nad tím Roza zamyslela, na cimbuří skutečně byla spousta hraničníků, osamělých nebo ve dvojicích, tu a tam kradmo pokukujících po šlechtichně, která se mezi ně připletla. Roza si připadala jako nezvaný host.

„Nestojíte o pohostinnost paní Sarravin?“ zeptala se.

Thaldvarovi cuklo ve rtu. „Stojím velice o její víno, méně už o názory jejích vojáků.“ Obsáhl rukama cimbuří. „A odsud je nádherný výhled.“

Hradby, na nichž stáli, byly těmi nejvnitřnějšími a nejvyššími v Achradu, kurtina chránící palác a přilehlý vnitřní přístav. Útočník, který by se k ní chtěl dostat, by nejdříve musel zdolat dvoje

další hradby nebo vzít útokem bránu obloženou hlídkami a zvonnicemi. Široké obranné valy k ní přiléhající střežili kraikoni, a ti nikdy nespí – bronzové výtvoř podobné sochám, dvakrát vyšší než člověk a opancéřované nejkvalitnější ocelí, jakou kovárny dokáží vyrobit. Roza je i ve tmě viděla, jak těžkopádně obcházejí hradby a oči i trhlíny v pancíři jim jiskří zlatou magií. Kdyby hrozilo nebezpečí, přidají se k nim čepele pluku, který má zrovna strážní službu, potom vojáci pohotovostního pluku a krátce nato všichni ostatní.

V dále, za achradskými hradbami a stísněnými předhradími, se tmavá stužka Stříbravy vinula po ravonnských loukách až k lesu a oslnivě se leskla ve svitu měsíce.

„Země mých otců. *Domis everan unmonleithil*.“

Užití starého, slavnostního jazyka Rozu tak zaskočilo, že jí chvíli trvalo, než si ta slova přeložila do lidového jazyka. Teskná modlitba, která se zřejmě nikdy nevyplní. I kdyby zavládl mír, Thaldvarova domovina už nikdy nebude taková jako dříve. Přinejlepším by mohla získat křeslo ve státní radě, ale představa hraničnicka přizvaného do nejužšího vedení Roze neseděla dokonce ani k Malachiášovi.

„Vlast ztracená, ne však zapomenutá?“ přeložila to Sevaka.

„Něco takového. Divíte se, že hraničnick mluví tak vybraně?“

„Snažím se nesoudit.“

Přikývl. „Jsou hraničnicki a hraničnicki. Někteří z nás jsou celkem civilizovaní.“ Sklopil pohled ke cvičišti posetému opilci. „I když to asi závisí na okolnostech.“

Těžké kroky na schodech ohlásily příchod poručíka od sedmého pluku. Tvář měl brunátnou vypitým vínem. Roza se pokusila vylovit jeho jméno ze záplavy představovaných osob a vymáhaných slibů. Stasmet, to je ono. A nepřišel sám.

Za ním se táhl pultucet vojáků, všichni stejně zmožení večerním oslavováním jako on. Všichni se pohybovali s nezaměnitelnou cílevědomostí lidí vedených zlou vůlí, s rukama poblíž dosud nevytasených zbraní.

„Hraničnicku!“ Stasmet měl stejně humpolácký hlas jako vzhled. „Řekl jsem ti, že máš vypadnout.“